

VED ET TOÅRS – JUBILEUM

Eidsvolls-grunnloven, 1814 – 2012

Dag Jørgen Høgetveit

Mars 2014

INNHOLD

<i>Ved et toårs-jubileum</i>	<i>side 1</i>
<i>Etterskrift</i>	<i>side 24</i>
<i>Referanser og noter</i>	<i>side 26</i>

VED ET TOÅRS-JUBILEUM
Eidsvoll's-grunnloven, 1814 - 2012
Dag Jørgen Høgetveit; mars 2014.

Eidsvoll's-grunnloven "ble er radikal lov - for sin tid, - påvirket av USA og Frankrike", fremholder Hans Majestet Kongen i sin nytt-årstale 2013.

Christian Magnus Falsen ville vel formulert kortversjonen adskillig anderledes.

I Norges Odelsrett med Hensyn paa Rigets Constitution, 1815, skriver Falsen: "Medens Europas Nationer under Hierarkiets og Lehnsaristokratiets Svøbe, sukkede henslæbende deres Lænker, og tabte alt Nationalværd, medens de, som Dyret, gjordes til Bestanddele af den Jord, de med deres Sved og Graad maatte gjøde, med hvilken de solgtes og kjøbtes som Møssøre, see vi Nordens Sønner saagodtsom ene i Besiddelse af Menneskeret og borgerlig Frihed; og har sand og fornuftig Frihed havt varig Sæde nogensteds, saa var det i vort Nord."¹

"En del nordmenn skal på slutten av 1700-tallet ha likt den franske revolusjonen som de leste om med interesse. Lesekunsten var allerede utbredt hos allmuen. Men i motsetning til andre folkeslag, skrev Carl Manderfeldt for svenskekongen, lot ikke nordmennene seg forville av det som skjedde i Paris. Menneskerettigheter og frihet mente de at de hadde opprettholdt siden "urminnes tider". I en svensk spionrapport fra hamni 1800 heter det dessuten av det norske folket bærer minnet om "farne tider mere gjennom tradisjoner enn gjennom skrevet historie. (...)en nordmann glemmer ikke at hans fedreland er blitt forvandlet fra å være et selvstendig rike til en dansk provins"."²

"... grunnlovsstifterne med Falsen i spissen, stilte seg som oppgave å restituere Håkon den godes gullalder, som firehundreårignatten hadde brakt glemsel over. Vår forfatning ble betraktet som gjennomføring av den gamle storhetstids frihet og odelsrett, og det ligger et historisk helhetssyn bak de berømte ord Georg Sverdrup uttalte på Eidsvoll 17. Mai 1814: "Reist er altsaa inden Norges Enemærker Norges gamle Kongestol, som Adelstener og Sverrer beklædte.""³

"Av de utenlandske forelegg som har tjent som mønster for eidsvoll's-

mennene, er det grunn til å trekke frem den nordamerikanske uavhengighetserklæringen, slik den ble utformet av Thomas Jefferson, ikke minst fordi den summerer opp de grunner som tvang amerikanerne til å reise seg mot det britiske overherredømmet. Vi siterer: "Vi holder disse som selvfølgelige sannheter: at alle mennesker er skapt like, at alle av sin skaper er utstyrt med visse uavhengelige rettigheter og blant disse er liv, frihet og streben etter lykke. At det for å sikre disse rettigheter er opprettet statsstyre blant menneskene og at disse styrever får sin lovlige makt med de styrtes samtykke. At når en styreform blir skadelig for disse formål, har folket rett til å endre eller avskaffe den og innføre et nytt styre, idet folket bygger styreforment på slike prinsipper og organiserer dets makt i slike former som synes folket best egnet til å fremme enhvers sikkerhet og lykke. Klokeskap byder dog at regjeringer som har bestått lenge, ikke må byttes av uvesentlige eller forbigående årsaker. Men når en lang rekke konsekvente maktmisbruk og overgrep viser at hensikten er å tvinge et folk inn under et absolutt despoti, da er det folkets rett, ja, deres plikt å fjerne en slik regjering og grunne sin fremtidige sikkerhet under nye former."⁴

"I sin endelige utforming kom grunnloven til å øse av mange kilder; den hadde hentet tanker og impulser fra fransk, engelsk, italiensk og sveitsisk opplysningslitteratur, fra franske revolusjonsidéer og forfatninger i mange land. Men dens spesifikt nasjonale grunnlag, selve idéfundamentet den bygde på, ble skapt av de historisk-romantiske forfatterne og dikterne hvis produksjon utgjorde storparten av den unge Chr.M. Falsens lesning."³

Torgrim Titlestad får oppsummere: "Kort sagt: Politiske og kulturelle eliter i Norge mente at sagaene ga de grunnleggende og de ideelle forbildene for hvordan det nye Norges politiske system skulle formes, supplert med tidens moderne organisatoriske tanker fra den amerikanske og franske revolusjonen. Håkon den godes reformer og regime rundt 950 ble gjort til fremtidens ideal for Norge"⁵; Titlestad gjengir i note Øystein Sørensen: "I 1814 var det en sterk og utbredt forestilling at det var det gamle Norge som skulle gjenreises."⁶ Restaurasjonen.

"Kanskje er Grunnlovens siste paragraf den aller viktigste:

Den sier at hvis noe av det som står i loven viser seg ikke å være til folkets beste og derfor bør forandres, så kan det behandles på nytt - og endres - av Stortinget. ...En av de viktigste endringene skjedde da paragrafen som forbød jøder adgang til riket, ble opphevet." (H.M.K. op.cit.)

I 1814 mente flertallet av eidsvøllsmennene ... at de gamle bestemmelsene om jødene i Christian Vs norske lov fra 1687 måtte opprettholdes."⁷

Allerede 1660 tok jødiskøttede Gerrit Adriaenzen van Geelmuyden fra Nederland, borgerskap som kjøbmand i Bergen. Sønnen Peder blennørsk sogneprest; sønnen Knud ble kanselliråd, stadshauptmann i Bergen. Jøden Hirsch Moses Glogau, kjøbmand i Bergen, engasjerte seg alt i 1817 mot §2s jøde-bestemmelse.

Dansk-fødte jødiske Ludvig Mariboe, forretningsmann og i 1813 norsk militær-kaptein, var stortingsrepresentant i 1830 og 1833; statsrevisor 1834-39.

Departementstidende skriver 4.Nov. 1844 at justisdepartementet "antager, at de saakaldte Portugis-Jøder maa uanseet Grundlovens § 2, være berettigede til at opholde sig her i Riget, hvilket ogsaa saa vidt vides, hidtil har været almindeligt antaget, ligesom det stedse har været forudsat i de underdanigste Foredrag, der have været afgivne angaaende Meddelelse av Leidebrev til Jøder."⁸

Den tyske teolog Carl Paul Caspari, født i Dessau av jødiske foreldre, konstitueres i lektorat ved universitetet i Christiania 1847; fast tilsatt 1848, professor i 1857. Jøder fikk adgang til norske embeder i 1891.

S"aa kaldte Portugis-Jøder" er å anse som mosaiske trosbekjennere; de ovenfor navngitte jøder er kristne bekjennere; Eidsvølls-grunnlovens jøde-bestemmelse angikk ikke jøder som jødisk-etnisk gruppe, men som jødisk troende.

Hvorfor er det praktisk talt aldri noen som definerer "jøde" ved henvisning til 1814-grunnlovens jødepassus samt sjelden noen som redegjør for bestemmelsens bakgrunn ("fremdeles udødelukkede")?

Forsøksvis svar: Det synes være behov for å fremstille bestemmelsen som uttrykk for rasisme i norsk historie og hos grunnlovs-forsamlingen.

4

Et synspunkt som flere "av eidsvøllsmennene hevdet ... at jødene ikke kunne bli gode borgere, de ville aldri la seg integrere"⁷, lar seg forstå. Et folk som i adspredelse hundreår etter hundreår vedblir et folk og drømmer om sitt fedrende hjemland samt "Neste år i Jerusalem"; de "ville aldri la seg integrere" i betydningen "assimilere".

Den norske mosaisktroende er ikke assimilert, men integrert og representerer intet problem. Hans tro kommer ikke i lojalitetskonflikt med Eidsvølls-grunnloven; ganske anderledes (rett-)troende muhammedanere og romanister; (den Sosialistiske Internasjonale er óg å nevne.⁹)¹⁰

I dag holder det offisielle Norge seg istedet med myten om "det palestinske folk"¹¹, "palestinsk land"¹² (ofte "okkupert", som synes være en tendensiøs gjengivelse av engelsk "occupied"); politisk motiverte, anti-jødiske konstruksjoner fra 1960-tallet; og Norge finansierer anti-jødisk/rasistisk terror-bevegelse internt i Jødeland, landet Gud gav Isak og Israels etterkommere (1.Mos.26,3-4;35,10.12;12,3; Sak.2,12;12,2-3;Joel 3,7), grovt regnet "Palestina-mandatet" Stor-britannia grovt misligholdt.¹³

Apropos jøder.

"Som pave Pius XI i 1923 oppløste det liberale katolske folkeparti i Italia, til fordel for Mussolinis totalitære parti, på samme måte banet han vei i Tyskland for Hitler ved å oppløse det mektige, liberale katolske Sentrums-parti i Tyskland", skriver dr.philos. Olav Valen-Sendstad i 1952.¹⁴

"Hitlers bok "Mein Kampf"... har alltid vært noe av en gåte for "lærde" mennesker... I den engang intime Hitlervenn, Otto Strassers bok, "Hitler and I", 1940, får vi gåtens løsning. Strasser, en bror av den katolske benediktinerprest og selv "katolikk", sier at det Hitler skrev var en veritabel lapskaus av selvfølgeligheter, skolegutt-reminisenser, personlige meninger og uttrykk for personlige affekter. Men den katolske prest (jesuitt-pater?) Pater Staempfel, en meget lærd mann og redaktør for et katolsk blad, skrev det altssam-

men om igjen i ny redaksjon. Og her ligger nok temmelig sikkert forklaringen på at malersvennen plutselig kunne vise seg som en macchiavellisk strateg, som jesuitt-filosof, som politisk begavelse, som militært geni og forfatter av en viktig bok der alle hans planer var nedtegnet med "profetisk" innsiktsfullhet."¹⁵

Valen-Sendstad lar oss vite "at "Converted Cath. Magazine" lar oss vite at Hitler lærte antisemitismens kunster av ledende katolikker i Østerrike, som ble protesjert av Vatikanet. Og "CCM" opplyser om dette ikkei insinuerende form, men ganske enkelt ved å referere utdrag av "Mein Kampf" med de tilhørende fotnoter, som er føyet til av utgiveren". CCM opplyser videre at "Hitler gjør det klart at protestantismen, til forskjell fra katolisismen, setter seg imot antisemitismen, og i alminnelighet mangler den religiøse intoleranse han forguder. Han sier (i "Mein Kampf"): "Således vil protestantismen (underforstått: i Tyskland) alltid interessere seg for framfor alt å befordre alt tysk som sådant, for så vidt det gjelder indre renhet eller tiltagende nasjonalt følesett - forsvare tysk levevis, tysk språk og tysk frihet - slik som alt dette har fast rot i protestantismen. Men den (protestantismen) vil øyeblikkelig og skarpt bekjempe ethvert forsøk på å redde nasjonen fra dens verste dødsfiendes grep, idet dens stilling til jødedommen er mer eller mindre fiksert ved dogma..."Så langt Hitler. CCM fortsetter:

"Positiv kristendom" er det jesuittiske navn for ågressiv katolisisme i dens mest fascistiske og antiliberal form. Den ble adoptert av Hitler i hans nasjonalsosialistiske partisom dets offisielle synspunkt og politikk. Hitler gir uttrykk for det i partiets programartikkel 24 som følger: "Art. 24: Partiet hyller den "positive kristendoms synspunkt". Han gjentar de antijødiske argumenter fra den "positive kristendom", som på den tid ble forkynt vidt og bredt over hele Tyskland av jesuitt-paterne Pachtler, Overmanns, Hugger, Loeffler og Muckermann, og i dette land (USA) av pater Coughlin og hans følgesvenner: "Marxismens jødiske doktriner forkaster det aristokratiske prinsipp i naturen; i stedenfor den evige forrett for makt og styrke, setter den massen av nummere og dens dødvekt.""¹⁶

Denne bok "I paid Hitler" forteller stålkongen Fritz Thyssen, som er framtrede katolikk, at han sammen med andre stor-industriherrer fra det katolske Rhinland, øste millioner av dollars (mark)

i Hitlers koffert - med den forutsetning av Hitler skulle forbede veien for en føderasjon av stater under en katolsk monark - en moderne utgave av "det Hellige Romerske keiserrike". Atter igjen står vi altså overfor det klerikal-fascistiske mål: motrevolusjonær gjenopprettelse av middelaldersystemet for det katolske hierarki (paven), den gamle feudaladel og de moderne, katolske stor-industrielle herrer." (O.V.S.)¹⁷

Akk ja; en kunne erindre dominikaner-pater Hallvard Rieber-Mohn i 1969, i sin bok "Forrædere?": "Allerede under siste verdenskrig så vi mennesker som inntil det "tekniske" landsforræderi følte seg mer forpliktet av internasjonale ideologier og verdimønstre enn av sin egen nasjonalitet. Vår lovgivning tar hardt og enkelt på slike mennesker, og det er vaskelig å se hvordan den i dagens maktpolitikk skulle kunne forandres vesentlig på dette punkt. Men vi aner vel alle, at en ny og større virkelighet står for døren i disse ting. Det neste og de kommende slektledd vil nok også kjenne begrepet "forræderi". Men hva de legger i det, vil trolig være meget forskjellig fra hva vi legger i det idag." "I mellomtiden, som grenselandsmennesker mellom to tidsaldre, må vi undersøke det begrepet kritisk, og tenke høyt sammen, snu og vende på det forhold det her dreier seg om, holde det opp mot lyset fra vår stadig reviderte samtidsforståelse."¹⁸

Vi er forlengst ved Eidsvoll's-grunnlovens bestemmelser angående utålelige elementer; Jesuitter og Munkeordener.

For ca. 862 år siden fikk kardinal Nicolaus¹⁹ Breakspear²⁰, senere pave Hadrian IV, "sat igjennem en tilsynelatende helt ufarlig lovforandring som med tiden skulde bringe store rikdomme ind i den norske kirke"²¹, nemlig enhver å kunne bortgi en tidel av eiendom mottatt ved arv og en fjerdedel av selverhvervet.

"Det er gjort forsøk på å beregne hvem som eide jorda i middelalderen... resultatet slik det nå foreligger, gjelder tida like etter 1300 og er vist i tabellene."²² Krongods 7 prosent, adels 20, kirke 40, bonde 33. Landskyld omregnet i lauper smør gir 1,4 pr bonde, 58,6 pr geistlig.

"Den viktigste begrunnelsen for godsdonasjoner var i sitt vesen religiøs - og samtidig en ytterst rasjonell handling, Jordegodsgaver

var en måte å forberede seg til det hinsidige på, ut fra den tankegangen at det på den måten var mulig å lette pinskene i skjærsilden. Jordegods ble derfor donert av bønder, stormenn, prester og rådmenn - og i enkelte tilfeller også av kronen - for slike motytelser som at det ble lest forbønn, holdt årlige sjelemesser eller reist et alter til ære for en helgen...

Det er ikke foreløpig gjort pålitelige beregninger av hvordan kirkens andel av det norske jordegodset utviklet seg, men det er overveiende sannsynlig at den økte fra de omkring 40 prosent som det er gjettet på at kirken eide omkring 1300, til opp mot 50 prosent."²³

De få eiet 70 prosent, de mange eiet 30. Nordmannen blev mer og mer leiglending; under 0-10-20-30-40-50-prosenten, Rom.

"Like før reformationen eiet t.eks. Tuura kloster ca. 167 gaarde, ... Reins nonnekloster eiet 202 gaarde."²⁴

Erfaringer med "Munkeordener" var ymse."²⁵

"Som det vil vites ble jesuittene forbudt adgang til Danmark-Norge under den pavelige igangsatte mótreformasjons "30-årskrig" (lov av 1624),"²⁶

"Forslaget om opphevelse blir fra regjeringens side begrunnet med at "pakten om menneskerettighetene" i FN ikke kan undertegnes av Norge uten at man p.g.a. Grunnlovens § 2 tar forbehold mot jesuittene. Gjennom norske aviser er det blitt opplyst at initiativet overfor den norske regjering er utgått fra den italienske regjering, d.v.s. temmelig direkte og omsvøpsfritt fra Vatikanet selv, idet Norge jo ikke har diplomatisk representasjon ved vaticanet." "Er regjeringen uvitende om, sammen med sine rådgivere, at den jesuittfascistiske mótrevolusjon i det 20 århundre fremdeles gjør bruk av samme metoder og har de samme politiske mål som den jesuittiske mótreformasjon for 3-400 år siden - nemlig de metoder og mål som foranlediget at en lang rekke stater forbød dem adgang?" "Vet den norske regjering at jesuittenes politikk og propaganda i vår tid er bevisst og planmessig antidemokratisk, antiliberalistisk, antisemitisk, antiprotestantisk, antikommunistisk, og fremfor alt "anti" det meste av hva vi som norske forstår med "menneskerettigheter" (religionsfrihet, talefrihet, trykkefrihet, o. lign)?"

"Jesuitterordenen har ikke vært forbudt fordi den er en religiøs

orden, men fordi den er en temmelig ondartet religions-politisk k mporganisasjon, som står i tjeneste hos en religionspolitisk makt som gjør overh yhetsfordringer av åndelig og politisk art gjeldende overfor alle folk - nemlig den r merske p vemakt." (O.V.S.)²⁷

Man kan videre minnes at pave Clemens XIV 1773 så seg nødt til   avvikle jesuit-ordenen; W.F. Koren Christie og Rigsforsamlingen vedtok 17. mai 1814 forbud mot en gruppe som formelt ikke eksisterte.

"Like you, I object to the Jesuits' reestablishment which makes light give way to darkness", responderer Thomas Jefferson i 1816²⁸; ordenen gjenopprettet august 1814.²⁹

Eidsvolls-grunnlovens viktigste paragrafer er paragrafene "Om Statsformen og Religionen", paragraf 1 og 2 hører sammen; videre paragraf 49 om folkets lovgivningsmyndighet (ved Stor-ting), samt paragraf 112's bestemmelser om at eventuelle endringer i "denne" grunnlov kun kan utføres innen grensene av dennes Aand og Principer.

"Den siste setningen i grunnloven ... var en logisk følge av hele det idégrunnlag loven bygde på og står faktisk som den mest typiske paragraf i hele lovverket for tidens livsoppfatning. Grunnlovens fedre var klar over at enkelte bestemmelser i lovverket kunde vise sig   bli mindre passende eftersom tiden gikk; men selve grunnprinsippene vilde gjelde til evig tid, de utgjorde nemlig menneskets naturlige, uavhengelige og evig uforanderlige rettigheter. Blev det i Norges grunnlov innført bestemmelser som rokket eller endret dens  nd, vilde det bety vold mot disse naturlige rettigheter...
... Denne grunnlov kan bare endres innen visse grenser".³⁰

"Det skandinaviske England frembrakte en fri bondebefolkning", skriver Winston S. Churchill i sin Historie³¹.

"Disse livskraftige individualister, disse stolte og seierrike sverdets menn, blandet heretter blød med øyfolket, de gj t nytt liv i det, vekket det, ga det nye krefter og kom til   øve varig innflytelse på det. Liksom stål blir herdet ved tilsetning av spesielle metaller i forholdsvis små mengder, kom dette sterke innslaget av individualisme, basert på jordeiendom, senere til   spille en stadig

rolle, ikke bare for det engelske folk, men også i engelsk politikk. Da det etter lang uro og forvirring ble vedtatt viktige lover og opprettet kongelige domstoler under Henrik 2.s regjering, viste etterkommerne av disse djerpe jordbrukere stor selvbevissthet, og det gjaldt ikke bare de såkalte sokemen, de selveiende bønder, men folk som sto langt lavere på samfunnsstigen. Tre hundre års trengsler hadde hverken ødelagt deres opprinnelige viljekraft eller deres sterke tilknytning til den erobrede jord. Gjennom hele Englands historie fortsetter dette innslaget å spille en lysende rolle." Fremdeles Churchill³². "De hadde også en annen oppfatning av sosial rettferd enn sakserne, som nå var preget av storgodssystemet. Og etter som deres sedvanerett gradvis tok form, kom den til å betegne et avgjort fremskritt i sammenligning med den saksiske. I sitt verk "The Danes in England" (1927) skriver F. Stenton:

"I Øst-Anglia kommer vi inn i det området hvor den nordiske innflytelse ble varig. Lenge før den normanniske erobring hadde det her utviklet seg et særegent bondesamfunn, som bevarte mange skandinaviske trekk, og her forsvarte den frie jordbruker med hell sine interesser mot samtidens tendens til storgodsdrift."³²

Hvorfor denne Englands-historikken?

Den har en bakgrunn:

"Etter det romerske keiserdømmes fall ... En internasjonal organisasjon forente alle Europas folk. Den hevdet seg i alle land, den var langt den sterkeste og i virkeligheten den eneste gjenværende sammenbindende institusjon. I spissen for den sto Roma-biskopen, som hadde gjenopplivet Cæsarenes svunne autoritet i en åndelig eller iallfall kirkelig form."³³ Churchill igjen; i innledningen til kapitlet "Vikingene".³⁴ "Fra Mekka hadde ... Islam nådd nesten så langt at den kunne rette et angrep mot de britiske øyer!" "Det var først i det ellefte århundre at den middelalderske kristenhets stålklede feudalaristokrati, som selv i stor grad besto av omvendte etterkommere av vikingene, satte en grense for arabernes landevinninger og skapte en stor og effektiv militær makt ved siden av den kristne kirke."³⁵ Nu vel; Europa:

"Det var imidlertid en annen invasjonssbølge som var forbeholdt England. Den kom nordfra. I Skandinavia holdt vikingene på å gjøre sine langskip sjøklare."³⁵

Blivende (800) romersk keiser, Karl den store, trekker stadig nordover mot Danmark³⁶.

10

"Engelskmennenes første konge", Offa, tidvis Karls "kjæreste bror" "opprettet et godt forhold til paven... I 787 fikk de pavelige ut-sendinger en hjertelig mottagelse i Offas kongehall, og de gledet seg over hans forsikringer om hvordan han høyaktet St.Peter."³⁷ Og en sommerdag i antagelig 789, ankommer sør-England "tre skjøp med nordmenn fra Hordaland", i følge Den angelsaksiske krønike.³⁸ Et varsel om hva som var ventendes.

"På 1860-tallet lanserte Jens Jacob Asmussen Worsaae et syn på vikingtiden ikke ulikt Humes og Gibbons." "Worsaae pekte på at det var Danmark som tidligst måtte ta opp kampen for Nordens nasjonale, religiøse og politiske selvstendighet mot den grusomme Karl den store - som sto ved Danmarks sydlige grense. Worsaae mener at danene direkte ble oppfordret til å bruke våpen mot Karl, da han stadig truet både den danske religionen og Danmarks uavhengighet. Middelet måtte være å foreta vikingferder mot Karl den stores land. Hans oppmerksomhet og kraft kunne derved avledes fra direkte angrep mot Danmark. Ifølge Worsaae var det en klart erkjent fare for å bli angrepet fra sør som fikk danelederne til å forberede mottrekk mot Karl. De tok utgangspunkt i det Worsaae kaller nordboernes stolte uavhengighetsfølelse og hat mot all undertrykkelse, om den var verdslig eller religiøs. Nordmenns og svears krigsvanhet fikk dem til å innse at faren mot Danmark også truet Nordens frihet og selvstendighet."

"I 1984 skrev Hermann Schreiber at det er sannsynlig at det han kaller det nordgermanske storangrepet på "frankisk-kristne bastioner, på klostrene og havnebyene" var en klar uthyttelse av svakheter i Karls omfattende imperium: Angrepene rettet seg de facto mot hovedsentrene for kristenheten. Vikingene utryddet ikke bare kristne maktsentre, men svekket kjernen i det frankiske herreveldet. Schreiber oppfattet altså vikingtogene utover på 800-tallet som primært militærstrategiske og politiske forsøk på å demme opp mot og sprengne den frankiske makten."³⁹

"Den evangelisk-lutterske Religion forbliver Statens offentlige Religion."

"Statens offentlige".⁴⁰

I 1946 skriver kirkehistoriker Ivar Welle at "I vår tid har vi opplevet at den katolske kirke er blitt stående som fyrstemaktens sterkeste støtte, mens de rene, lutherske land her i Norden vel er blitt de mest demokratiske i verden. Dette er skjedd ved en utvikling som kan sees f.eks i Hans Nielsen Hauges virksomhet. Ingen kunne være mer lydlig mot øvrigheten og den eneveldige konge i Kjøbenhavn. Men han var også lydlig mot Guds ord i Bibelen og i den lutherske barnelærdom, derved ble han drevet til å vitne om Frelseren, selv etter at han fikk vite at dette stred mot kongens lov og bud. Ved sitt eksempel er Hauge blitt en drivende kraft i det norske folks strev for opplysning og frihet, for folkestyre mot embedsstyre. Haugianismen ble en vesentlig del av det åndsliv som danner den nødvendige grunnvold for hele det demokratiske samfunn i Norge. Lutherdommen inneholder to elementer, det forsiktige, konservative, som nødvendig vil bryte med det gamle og som avskyr revolusjon. Det annet element er den evangeliske frihet, som i lengden må føre til tankefrihet og borgerlig frihet. Og dette frihetselementet er sterkest."⁴¹

"... tankefrihet og borgerlig frihet..."

Bakover igjen:

"Demokratiet er ikke noe Norge har fått i gave fra verden, det er i høy grad et egenutviklet prosjekt over lang tid." "... selv om vi leter med lupe, oppdager vi knapt noe annet sted som har skapt varige demokratiske utviklingsformer av den karakter som i Norden, spesielt i den norske og islandske sfæren. Gode eksempler finner vi i Alltinget på Island ca. 930 og tinget på Man, verdens eldste kontinuerlige tingforsamling. Det var i Norge islendingene og øyfolket på Man fant sine forbilder. Gulatinget var det konkrete utgangspunktet."⁴² Norge, Island; Sveits har med sin plassering en anderledes historie; men grunn til sammenligning; tre stater som fremdeles formelt ikke styres fra Karl den store-bygningen^{42b} og deromkring.

Ca. 1000 år før Ottovon Bismarck et al. "durch Blut und Eisen"⁴³ samler sammen Tyskland, er Odin-ætlingen Harald Hårfagre godt i gang hersteds:

Haralds sønn, oppfostret hos en annen Odin-ætling,⁴⁴ Håkon den gode Adalsteinsfostre, fremmet sitt kristningsforehavende "først

for møringer og romsdøler med det perspektivet at kristendommen fra nå av skulle omfatte hele landet. Det er fascinerende hvordan disse avviste å realitetsbehandle saken og viste det videre til det langt mer autoritative Frostatinget. Da Håkon kom til Trøndelag, innkalte han til et ekstarordinært ting, som han hadde rett til å gjøre og håpet å få gjennomslag der. Han ba de fremmøtte la seg kristne. De avviste dagsordenen hans ved å si at et slikt vanskelig forslag ikke kunne behandles uten ekstraordinær innkalling av regionens høyeste tingmyndighet. Tingmennene fra alle fylkene i Trøndelag måtte sammenkalles for å vurdere og drøfte kongens utspill.

Tinget viste her en dyp innsikt i dagsordenens betydning som er egnet til å avtvinge respekt den dag i dag. Istedenfor å gå i konfrontasjon med kongen der og da viste de saken elegant videre i det politiske systemet - og vant tid. Da det øverste trøndertinget endelig kom sammen, var det tydelig at trønderne hadde forberedt seg godt."

"Her ble kongen ydmyket av trønderne gjennom den kontrollen de hadde over sitt politiske system: De var ikke bare sterkt hedenske, men lederne deres hadde en høy grad av politisk bevissthet: De ante konsekvensene av et kongestyre med kirken i ryggen. De kjente til systemet fra det kristne Europa som de både handlet med og herjet i. De skjønnte at det nye systemet truet tingsystemet deres og deres tradisjonelle personlige makt: En maktglad kirke ville støtte kongens politikk."⁴⁵

995. Trøndelag. Almanning. Olav Tryggvason.

"Enstemmig valgte de Olav som ikke bare trøndernes, men hele Norges konge med krav på samme område som Harald Hårfagre hadde hatt. Tormod Torfæus registrerte i 1711 helt riktig at vi her hadde med en grunnfestet politisk prosedyre å gjøre: "Det skjedde som en offentlig kjennelse i denne allmøneforsamling i henhold til de gamle lover." Henvisningen til landets gamle lover var presisert i sagaen. Olav på sin side forsikret at han ville holde "lov og landsrett". I tingets påhør utpekte Olav menn til hirden - det var en offentlig handling som tinget på denne tiden har hatt krav på innsikt i."

"Her bør man stoppe opp et øyeblikk: Det høres så enkelt ut - Olav lovet å holde lovene og sikre rettighetene til hver enkelt. For Snorre Sturlason var det så innforstått at han ikke utbroderte det

for leserne. I vår tid er det imidlertid nødvendig å få frem at dette betydde ennerklæring om respekt for tingsystemet og dets grunnleggende konstitusjonelle karakter. Trønderne ville ha en garanti mot kongelig overstyring. Og de ville ha en garanti for den etablerte formen for rettssikkerhet for enkeltindividene."⁴⁶

"Den sentrale saken for småkongene og høvdingene var selvråderetten deres, og den hadde lidd alvorlig skade under Olav Tryggvason. Et slikt enevelde ville de ikke ha en gang til." Olav Haraldsson, "lik som Olav Tryggvason, lovet å respektere tingsystemet."⁴⁷

"En eksepsjonell faktor i Norge var at bøndene aldri var livegne, i motsetning til store deler av Europa og til og med Danmark, der det eksisterte stavnsbånd lenge. Dermed fikk individfriheten uvanlig gunstige forhold i Norge.

Det fantes også - så og si i takt med dette fenomenet - en unik klausul i de norrøne lovene som forpliktet innbyggerne til å avsette kongen dersom han brøt lovene. Dermed ga tingsystemet et formelt vern om den individuelle og familiære friheten."⁴⁸

Moster 1024, Stiklestad 1030.

"Med full rett har innføringen av kristendommen vært kalt sedskiftet i Norden. I første omgang ble det nemlig ikke tale om personlig omvendelse, om ny gudsoppleveling, men om nye former i samfunnslivet. Bloting ble forbudt; gudebilder ble forbudt, offerplasser ble forbudt, trolldomskunster ble forbudt. Det ble forbudt å sette út uønskede spedbarn for at de skulle omkomme. Trellehold skulle gradvis opphøre. Ingen mann måtte ha mer enn én kone. Fastebud ble pålagt, og det ble gitt strenge regler for hellighold av høytidsdager, osv. osv. Det er vel overflødig å si at det tok tid før disse bud ble gjennomført, noen ble det aldri."⁴⁹

"... sette út uønskede spedbarn..."⁵⁰

"Paven vaktet utviklingen i Norge gjennom erkebiskopen av Hamburg-Bremen - som den norske kirkeprovinsen skulle høre inn under. Men nordmennene hadde siden Håkon den godes tid på 940-tallet unnveket denne pavelige tjenesteveien og foretrakk engelske prester for å oppnå mest mulig uavhengighet. (Et midlertidig unntak var Olav Haraldsson som godtok denne ordningen.) Nordmennenes særegenhet

hadde lenge ergret pavestolen - som i 1065/66 slo til mot kong Harald. Han fortsatte denne kirkelige selvstendighetslinjen ved selv å utnevne biskoper og uten å be om pavelig velsignelse på forhånd."⁵¹ (Hva angår "unntak ... Olav Haraldsson", henvises til Marta Steinsvik, Sankt Peters Himmelnøkler⁵², s.361 inkl. note 1;⁵³ "engelske prester" er mulig rettere britisk/keltiske; om biskopene skriver Steinsvik kong Harald lot dem "indvie i Skotland og Irland" (s. 363).)⁵⁴

"Harald synes ogsaa ved sine forbindelser mod Bysants at ha faa opsendt derfra til Norge biskoper av den græske bekjendelse."; Steinsvik siterer biskopp Bang, samt at "prof. A. Bugge nævner, at man fra Island, netop paa denne tid, hører tale om græske og armeniske biskopper." Hvorfra senere Snorre Sturluson har sin kunnskap om armenernes hjemtragter, er kanskje ikke så mystisk.

Men Titlestad igjen; han gjengir Tormod Torfæus:⁵⁵ "Harald svarte riktig og kongelig at han ikke anerkjente noen norsk konge utenom seg selv. For han kjente til pavens innbilskhet, forbrytelsene hans, riket hans eller rettere det tyranniet han hadde opprettet til sin egen fordel, over både konger og fyrster og til og med den hellige romerske keiseren selv. Straks etter at Harald var død, gikk den beryktede Hildebrand, den lure reven og hyperfarlige ulven som var paven bak navnet Gregor 7., hjerteløst fram mot denne keiseren med uhørte og gemene frekkheter fram til i dag. Etterfølgerne hans fulgte samme spor og gjorde krav på total eiendomsrett til himmel og helvete og hele verden. Han traff derfor ikkeforholdsregler for seg selv og etterfølgerne sine. Dersom etterfølgerne hadde fulgt hans eksempel, hvilke prøvelser ville de ikke da ha unngått? Erkebiskopen anla sak da han innkalte biskopene fra England og Frankrike - de var ikke rettmessig innsatte, fordi de ikke var utnevnte av erkebiskopen av Hamburg. Men hva angikk det ham, eller pavestolen i Rom, når de aldri hadde brakt kristendommen til Norge?"⁵⁶

Og Torfæus skriver at Harald forstod "at han måtte ta sine forholdsregler mot renkespillet til en mann som hadde søkt paveembetet med våpenmakt, og utøvde makt langt utover det som var rett med bannbulene sine, for å hindre at en norsk hersker og alle hans etterkommere i all fremtid skulle måtte godta utenlandsk herskermakt."⁵⁷

"Denne betydelige og interessante konflikten for Norge er i dag ute

av norske historieverk som resultat av den generelle nedvurderingen av tidlig middelalderhistorie. I det hittil siste større norgeshistoriske verket fra Aschehoug på 1990-tallet er konflikten redusert til noen få linjer med en sammenfattet gjengivelse av Hamburg-Bremens kritikk mot kong Harald - med følgende tvilsomme konklusjon:

"Det er ingen grunn til å sette spørsmålstegn ved erkebiskopens fremstilling av de faktiske forhold.""⁵⁸

"Med tanke på en senere konflikt mellom paven og kong Sverre Sigurdsson (ca. 1151-1202) på 1200-tallet er konflikten fra 1060 tallet under kong Harald en viktig opptakt - som norske historieinteresserte i dag snytes for i oversiktsverkene. Så kan man stille spørsmål om historieforskningen på dette feltet i dag er blitt mer avansert enn den var under Torfæus' penn i 1711."⁵⁹

"Særlig overfor pavekirken viste Harald en selvstendighet som ble lagt merke til i Vatikanet og som nok kom på agendaen da Sverre Sigurdsson på nytt skapte problemer for pavekirken i Norge. Kongedømmet i Europas periferi fulgte ikke pavens vilje med den nødvendige underdanighet, og det er noe det fremdeles reflekteres over i Norge.

Når Torfæus er så sterkt opptatt av kong Harald, er det ikke primært som person, men som prinsipiell byggmester og øverste leder for en sterk og uavhengig, kristen norsk kongemakt."⁶⁰

"Da min bestefar Kong Haakon ble valgt til Konge av Norge i 1905, avla han en ed for Stortinget - der han lovet å regjere landet i overestemmelse med Grunnloven. Denne eden var han dypt personlig bundet av. Heldigvis har ikke Grunnloven vært alvorlig truet siden 2. verdenskrig. Men den gang stod Kong Haakon fast på å beskytte den. ...

I troskap til Grunnloven tok han flere avgjørelser som verken var populære eller samlende i sin tid. ...
Også jeg lever med grunnloven som fundament i min gjerning. Da jeg ble innsatt som konge i 1991, avla jeg samme ed for Stortinget som min far - og bestefar - hadde gjort før meg." (H.M.K. op.cit.)

"Heldigvis har ikke Grunnloven vært alvorlig truet siden 2. verdens-

Blandt etterkrigs-grunnlovsbestemmelser som vedrører Eidsvollsgrunnlovens Aand og Principer, inngår kvinnelig (evt.) tronfølge⁶¹ og tilretteleggelse for outsourcing av folkets lovgivningsmyndighet (§ 93)⁶²; begge deler modifisering av statsformen.

2012 gjaldt det fundamentet.

21. mai 2012 ble relativt stille og rolig, uten påtagelig journalist- eller folkekrav, mot 3 stemmer, Eidsvollsgrunnloven satt tilside. Hvordan dette grunnlovs-vedtaket er rett, legalt, saklig og semantisk umulig, er redegjort for i D.J. Høgetveit, "I BEGYNNELSEN VAR ORDET";⁶³ "Den evangelisk-lutherske Religion forbliver ..." (s.76), kommentar-avisa.no

Med tilværelsens eneste reelle fastpunkt forlatt (Mat.24,35), er lovgivningen på tradisjonelt romersk rék.⁶⁴

21. mai-grunnloven har innført "Værdigrundlag", og "thé most important and most astonishing phenomenon of our tîme, all the more astonishing in being almost unnoticed: there is now an entirely new language of good and evil, originating in an attempt to get "beyond good and evil" and preventing us from talking with any conviction about good and evil anymore. ...

The new language is that of válué relativism, and it constitutes a change in our view of things moral and political as great as the one that took place when Christianity replaced Greek and Roman paganism. A new language always reflects a new point of view, and the gradual, unconscious popularization of new words, or of old words used in new ways, is a sure sign of a profound change in people's articulation of the world. ...

The opposition between good and evil is not negotiable and is a cause of war. Those who are interested in "conflict resolution" find it much easier to reduce the tension between values than between good and evil. Values are insubstantial stuff, existing primarily in the imagination, while death is real. The term "value;" meaning the radical subjectivity of all belief about good and evil, serves the easygoing quest for comfortable selfpreservation. ...

One need not feel bad or uncomfortable with oneself when just a little value adjustment is necessary. And this longing to shuck off

constraints and have one peaceful, happy world is the first of the affinities between our real American world and that of German philosophy in its most advanced form...

... our use of the value language leads us in two opposite directions - to follow the line of least resistance, and to adopt strong poses and fanatic resolutions. But these are merely different deductions from a common premise. ... "God is dead." Good and evil now for the first time appeared as values, of which there have been a thousand and one, none rationally or objectively preferable to any other. The salutary illusion about the existence of good and evil has been definitively dispelled. For Nietzsche this was an unparalleled catastrophe; it meant the decomposition of culture and the loss of human aspiration. ...

In politics, in entertainment, in religion, everywhere, we find the language connected with Nietzsche's value revolution, a language necessitated by a new perspective on the things of most concern to us. Words such as "charisma," "life-style," "commitment," "identity" and many others, all of which can easily be traced to Nietzsche, are now practically American slang, although they, and the things to which they refer, would have been incomprehensible to our fathers, not to speak of our Founding Fathers. A few years ago I chatted with a taxi driver in Atlanta who told me he had just gotten out of prison, where he served for peddling dope. Happily he had undergone "therapy." I asked him what kind. He responded, "All kinds - depth-psychology, transactional analysis, but what I liked best was Gestalt." Some of the German ideas did not even require English words to become the language of the people. What an extraordinary thing it is that high-class talk from what was the speak of Western intellectual life, in Germany, has become as natural as chewing gum on American streets. It indeed had its effect on this taxi driver. He said that he had found his identity and learned to like himself. A generation earlier he would have found God and learned to despise himself as a sinner. The problem lay with his sense of self, not with any original sin or devils in him. We have here the peculiarly American way of digesting Continental despair. It is nihilism with a happy ending.

This popularization of German philosophy in the United States is of peculiar interest to me because I have watched it occur during my own intellectual lifetime, and I feel a little like someone who knew

Napoleon when he was six. I have seen value relativism and its concomitants grow greater in the land than anyone imagined. ... Herbert Marcuse's accent has been turned into a Middle Western twang; the écht Déutsch label has been replaced by a Made in América label... my studies have led me ineluctably back to the half-hidden and thrilling origins of all this, providing me a standpoint from which I look in both directions, forward to our evolving American life and backward to the profound philosophical reflection that broke with and then buried the philosophic tradition, with the most ambiguous intellectual, moral and political consequences."⁶⁵

Ved grunnlovsjubiléet i 1964 skrev Stortinget inn at "Alle Indvaanere af Riget have fri Religionsøvelse", endog hersteds holdes "self-evident" at bekjennere av f.eks. "Sverdets Religion"⁶⁶ ikke kan tilkjennes sådan.

Den Europeiske Menneskerettskonvensjon (art.9.2) skriver at "Frihet til å gi uttrykk for sin religion eller overbevisning skal bare bli undergitt slike begrensninger som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfunn av hensyn til den offentlige trygghet, for å beskytte den offentlige orden, helse eller moral, eller for å beskytte andres rettigheter og friheter." Det kan antages at erkjennelsen av det nødvendige i reguleringer, i tråd med siterte art., er årsak til at forslaget om at "Alle christelige Religions-Secter tilstedes fri Religionsøvelse" ble fjernet fra det endelige grunnlovsutkast. Men: hva/hvem definerer "nødvendige i et demokratisk samfunn av hensyn til ..."? Gjør "en felles arv av politiske tradisjoner, idealer, frihet og rettsstatsprinsipper" (konvensjonens innledning)? Slik "felles arv" eksisterer ikke; og ville heller ikke danne et fastpunkt slik Koranen gjør i Saudi Arabia eller Den evangelisk lutherske religion i Eidsvolls-grunnloven.

Eidsvolls-grunnloven skriver forøvrig "De Indvaanere, der bekjende sig til den..."; implisitt ingen alminnelig bekjennelsesplikt; men "fri Religionsøvelse" forbliver en motsetning til Eidsvolls-grunnlovens kap. A.

"Jeg har lyst til å nevne noen eksempler på hvordan Grunnloven virker inn på enkeltmenneskers liv:

Tenk deg at du skriver et kritisk innlegg om landets styre på sosiale medier. Se så for deg at det litt senere banker på døren. Der står politiet, som kommer for å arrestere deg.

Grunnen til at dette ikke skjer i Norge, er at Grunnloven gir oss ytringsfrihet. I Norge kan alle fritt få uttrykke sine meninger - enten det er om konge eller myndigheter." (H.M.K. op.cit.)

Hvor lenge dá?

Gjeldende grunnlovsparagraf 100, med bakgrunn i Ytringsfrihetskommisjonen, kunne i 2. ledd alternativt formuleres: "Enhver kan holdes retslig ansvarlig for at have meddelet eller modtaget Oplysninger, Ideer eller Budskab, medmindre Meddelelsen eller Modtagelsen lader sig forsvareholdt op mod Ytringsfrihedens Begrundelse i Sandhedsprincippet, Demokratiprincippet og Autonomiprincippet (hvilkes Rødder ere i Oplysningstiden og ere knyttede til den videnskabelige Rationalitet og hvis Prosæsadministration forvaltes af dem der ere givet Competanse til at afveid Ytringsfriheden mod andre Hænsyn)..."⁶⁷
I lengden tryggest å tie med alt som ikke følger opplagt mainstream.

"Til sist kan vi tenke oss at det en dag kommer store maskiner for å rive ned hjemmet vårt. Myndighetene har bare bestemt det. De tar seg til rette uten varsel - og uten å erstatte tapet.

Når dette ikke skjer i Norge i dag, er det fordi Grunnloven beskytter oss mot denne typen maktmisbruk." (H.M.K. op.cit.)

Tja ...; Enn om det kommer varsel; og huset forsåvidt blir stående?

En fremmed kommer i tunet; stiger ubedt inn i ditt kjøkken, ditt sengkammer, din stue. Finner en stol, tenner en røyk; slår seg til der.

Desember 2012. Fædrelandsvennen melder at "Statnett skal spenningsoppgradere strømriksveien gjennom Agder, mellom Støleheia i Vennesla og Bamble i Telemark", d.v.s. fra 300 til 420 kV.

Man vet at blodkreft hos barn er en risiko ved magnetfeltbelastning over 0,4 mikroTesla.

I grenda Omdal ved Samkom i Vennesla er spenningsoppgraderingen esti-

mert å øke magnetfeltbelastningen (fra et fra før naturligvis meget 20 for høyt nivå) til 2,8 mikroTesla; d.v.s. sju ganger "grenseverdien" (som naturligvis også er altfor høy.⁶⁸)

"En løsning uten tiltak for å redusere magnetfelt vurderes som akseptabelt for bebyggelsen langs den eksisterende kraftledningen", skriver NVE 21. sept. 2011, og "Departementet finner ikke grunn til å fastsette vilkår om ytterligere avbøtende tiltak, og legger til grunn at oppgraderingen uten tvil er mer til gagn enn skade. Klagene tas ikke til følge"; 16. apr. 2012; sitater fra Fædrelandsvennen 14.12.12; reportasjen fra Omdal viser óg et tomåneders pikebarn.

Feltnivået er for meget å by passerende bilister på Rv. 403; Noen skal bó på stedet ...⁶⁹

Men det er mér; mer av et "Myndighetene har ... bestemt det" og "tar seg til rette" "uten å erstatte tapet."

"Viltforvaltar Per Ketil Omholt i miljøvernavingdelinga hjå fylkesmannen i Aust-Agder seier at sjølv om også gaupe og kongeørn er predatorer som tar for seg av sau og lam, gjer ulven jamnt over meir skade. -Når ei gaupe tar eit lam, et der og lar andre dyr vere i fred ei veke eller to. Viss ein ulv går på ein flókk, tar han det han maktar å nå over, seier han.

Omholt seier at i ein einaste flokk i Evje og Hornnes i 2010 skadde ulven langt over 20 dyr i eitt og same åtaket."⁷⁰

Den russiske ulven skulle naturlig nyte samme status i Norge som mårhunden, men noen håndfuller Statens løshunder⁷¹ er vél egnet til å ta mer og mer av utmarks- (og dels innmarks-) delen av bøndernes inntektsgrunnlag ut av vurdering. "Man foretog sig ikke nogen ligefrem eller fuldstændig konfiskation af deres eiendom," skriver Johan Ernst Sars i f.m. Danmarks "lemlæstelse av selveierbøndernes eiendomsret", "men hævdede til en begyndelse bare en overeiendomsret eller "herlighed" over deres gårde for kronen eller den, til hvem kronen afstod sin herlighed. Fra det således vundne udgangspunkt lykkedes det imidlertid at komme småt i senn videre".⁷²

Fratatt disposisjonsrett og med rammevilkår som gir utilstrekkelig inntektsgrunnlag, vil odelsrett begynne oppleves irrelevant, og eiendommer modnes for salg; Til markedspris.

Interessant er innholdsutviklingen i det greske ordet for "lov": "Substantivet nómos er opprinnelig avledet fra verbet nemo, som betyr å dele ut, fordele. Den fordeling som her i særlig grad danner bakgrunn for oppkomsten av termen nómos, er utpaselleringen av beitemark (jfr. termen nome, beitemark) og åkerjord. I et ordnet samfunn måtte eiendomsrett og bruksrett til jorden være fastlagt, lovbeskyttet, garantert ved lov, nómos.

Til å begynne med var da nómos det som var fastlagt og forordnet. Etter hvert kom ordet til å stå for det som var skikk og bruk, i neste omgang for statutter og lover. Fra å gjelde jord og eiendom, ble det utvidet..."⁷³

"Odel ..., et norsk familieretlig Landboretsinstitut, der imidlertid har haft nærbeslægtede Paralleller i andre germanske Lande."⁷⁴

"Lovene om fordeling og omsetning av arealene i et land, - innmark og utmark - er eldgamle basallover som danner grunnlaget for hvordan samfunnene er fundert og utviklet gjennom århundrene. Den individuelle frihet voks frem av slike lover i Norden - i motsetning til de feudale undertrykkende samfunn på Kontinentet - som måtte finne sin vei til frihet gjennom opprør og revolusjon. Altså er areallovene viktige deler av landets frihetskultur...

Odelsloven har - særlig i nyere tid - vært under stadig angrep og forandring. I de siste årene er innløsningsretten redusert fra 3 år, til 2 og i de aller siste årene til 11. Ytterligere svekkelse har man fått ved diverse rettsregler for odelsfrigjøring som myndighetene kan gjøre om de finner det velbegrunnet, og nå er altså en ny revisjon på trappene. Grensen for konsesjons- og odelsjord kan også bli ytterligere hevet, slik at man også på denne måten svekker odelsretten...

Odelsloven er viktig og den er gammel. Den går lengre tilbake enn Gulatingsloven fra ca. 1300 hvor en første gang finner den omtalt. Den dreier seg altså om grunnlaget for det frie menneske og er derfor omtalt i "Kampen om menneskerettene" fra 1945 av Sigurd Opdahl. Han skriver bl.a. under kapitlet "Norges Grunnlov og menneskerettene" og dens røtter: "Men samtidig kjente de (grunnlovsfedrene) ikke disse tankene bare som noe fremmed. Nei, de var Norges egne tanker: I Norge hadde jo mange av disse rettene overvintret fra gammel tid. Ute i Europa hadde folkene mistet sin menneskerett ved en utvikling

som stred både mot naturens og mot Guds lov. Her i Norge var det derimot en stand som alltid hadde vært bærer av friheten og som alltid hadde bevart sitt menneskeverd, den norske odelsbonden. Han hadde sittet på sin odelsgård. Han hadde beholdt retten til sin eiendom og retten til å tale og tenke fritt, mens folkene ellers ute i verden var kneblet." Det bør tilføyes at hver gard skulle ha hel- eller halvvpåning alt etter gardens størrelse, dette i motsetning til Kontinentet der våpnene befandt seg i borgene hos adelskapet. Opdahl siterer videre den ultradanske Tyge Rothe: "Det vilde være daarligt at nægte Norge den Ypperlighed, at Folkefriheden der, længre enn hos os, har bestaaet mod Lensmagt... Priselig stolt er Norges Søn." Dansken priser i høye toner den frie norske odelsbonde med røttene ned i Oldtiden og som gjorde Norge til hjem for den "sande Tanke" og hvor alltid "var Landet et Borgerfrihedens, men aldrig et Adelsaristokratiets Land".

... "Odels og Åsædesretten maa ikke opphæves." og som et motsvar til denne § 108 som sier at : "Ingen Grevskaber, Baronier, Stamhuse og Fidekommiser, maa for ettertiden opprettes." Man ville ha "hytter og hus, men ingen borge" - som man hadde hatt det og delvis hadde det på Kontinentet med leilendinger, adelskap og ridderborger - opprør og kaos.

... I og med industrikonsesjonsloven av 1917 (se særlig kp.II.) ble norske naturressurser sikret for norske innbyggere - utlendingene hadde jo sine egne land og ressurser som de skulle forvalte og leve av. Konsesjonsloven er i nyere tid kraftig omarbeidet og beskytter ikke lenger norske interesser som tidligere lov. Det ser vi på en rekke områder som vannkraft, industribedrifter etc.

Når man nå vilforandre Odelsloven bør dette sees i den totale ramme av lovgivning og økonomiske politikk som føres i relasjon til arealene og deres eiere og forvaltere. Odelsloven er den siste sikring mot et mer eller mindre feudalt samfunn - en kultur vi ikke ønsker og som er ulovlig på norsk jord.

I de siste 10-15 år er lovgivningen på forholdet mellom mennesker og naturgrunnlaget totalt omlagt i Norge. "Gjennom en gradvis prosess har myndighetene helt eller delvis overtatt kontrollen med naturforvaltningen. Det gjelder for eks. vassdragsutbyggingen, barskogvernet, kulturlandskapssaker, rovdyrforvaltningen, rekreasjonsområder, utnyttelse av fiske- og jaktrettigheter, og allemannsretten. I realiteten har myndighetene ekspropriert en del av verdiskapningen som kommer fra naturressursene. Det skjer uten at det betales full

erstatning. --- Bygdebefolkningen er på flere måter kommet i samme situasjon som urbefolkningen i mange land." (Prof. N. Aanesland ved N.L.H.) Vi kunne føyd til at ny Konesesjonslov og ny Jordlov og en økende vertikal integrasjon i landbruket som gir kapitalmakten herredømme over produsentene og deres naturressurser...

Under en samling jeg var innkalt til i Sandefjord med fire fylker, deres fylkesmenn og tjenestemenn av næringsutviklere og arealforvaltere omtalte statsråd Gjønnes odelsloven på en måte som ga meg frykt for at ubotelige skader kan skje - i nok en tilpassing til Kontinentale systemer. Han uttalte seg slik at en fylkesjordsjef fant seg beføyet til å minne statsråden om at han snakket om en grunnleggende del av vår kultur, mens statsråden litt lett nevnte at man trengte en revisjon av Odelsloven fordi samfunnet jo hadde forandret seg. Ja, utvilsomt - mye også siden 1300 - men aldri har man funnet grunn til å fjerne Odelsloven - eller hule den ut så kraftig - at den av den grunn blir borte fra det norske samfunn..."⁷⁵

Vi er tilbake ved Christian Magnus Falsen og realverdiens ubønnhørlige bokholderi; det angår både personlig og nasjonal frihet. "Sverre Steen sier" om Falsen "at han hadde enorme kunnskaper i verdenshistorie og forfatningshistorie... Han var jurist og tok en glimrende artium 12 år gammel. Tre år senere tok han en utmerket embetseksamen i juss. Bergsgård og Koht understreker at han hadde inngående kjennskap til gammel norsk rett, og han mente det var odelsretten som skulle binde det nye og gamle norske sammen. Ingen annen grunnlov har knesatt odelsretten i egen paragraf. Det var odelsrettensom berget den norske bondens personlige frihet igjennom dansketiden. Her sto Norge nærmest i en særstilling."⁷⁶

Gud skaperens jordlov og lov om pengevesen finnes omtalt i Høgetveit, D.J.; "I BEGYNNELSEN VAR ORDET", Bibelen er, note 18 (s.6); kommentar-avisa.no

"... Grunnloven er et sted å stå", sier Hans Majestet idet han ønsker "et godt nytt år", 31. desember 2013; Men 21. mai-grunnloven er ikke dét.

"Indenfor historieskrivningen er fortielse et universelt våben, når det gælder om at skabe glemsel", siterer Torgrim Titlestad den islandske historikerkollega Olafía Einarsdóttir.⁷⁷

Noe skal glemmes. Annet læres.

"There is one thing a professor can be absolutely certain of: almost every student entering the university believes, or says he believes, that truth is relative. If this belief is put to the test, one can count on the students' reaction: they will be uncomprehending. That anyone should regard the proposition as not self-evident astonishes them, as though he were calling into question $2 + 2 = 4$. These are things you don't think about... The relativity of truth is not a theoretical insight but a moral postulate, the condition of a free society, or so they see it. They have all been equipped with this framework early on, and it is the modern replacement for the inalienable natural rights that used to be the traditional American grounds for a free society. That this is a moral issue for students is revealed by the character of their response when challenged - a combination of disbelief and indignation: "Are you an absolutist?," the only alternative they know, uttered in the same tone as "Are you a monarchist?" or "Do you really believe in witches?" This latter leads into the indignation, for someone who believes in witches might well be a witchhunter or a Salem judge. The danger they have been taught to fear from absolutism is not error but intolerance. Relativism is necessary to openness; and this is the virtue, the only virtue, which all primary education for more than fifty years has dedicated itself to incalculating... The true believer is the real danger. The study of history and of culture teaches that all the world was mad in the past; men always thought they were right, and that led to wars, persecutions, slavery, xenophobia, racism, and chauvinism. The point is not to correct the mistakes and really be right; rather it is not to think you are right at all. The students, of course, cannot defend their opinion. It is something with which they have been indoctrinated. The best they can do is point out all the opinions and cultures there are and have been. What right, they ask, do I or anyone else have to say one is better than the others? If I pose the routine questions designed to confute

them and make them think, such as, "If you had been the British administrator in India, would you have let the natives under your governance burn the widow at the funeral of a man who had died?", they either remain silent or reply that the British should never have been there in the first place. It is not that they know very much about other nations, or about their own. The purpose of their education is not to make them scholars but to provide them with a moral virtue - openness...

The recent education of openness ... pays no attention to natural rights or the historical origins of our regime, which are now thought to have been essentially flawed and regressive. It is progressive and forward-looking. It does not demand fundamental agreement or the abandonment of old or new beliefs in favor of the natural ones. It is open to all kinds of men, all kinds of life-styles, all ideologies. There is no enemy other than the man who is not open to everything."⁷⁸

"Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør efter dem, han blir lik en uforstandig mann, som bygget sitt hus på sand; og skylregnet falt, og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt, og dets fall var stort!" (Herren Jesus Kristus, Matt.7,26-27.)

1. TITLESTAD, TORGRIM; SAGASYN; Norges historiske kraftlinjer; Sagabok 2013, s.201.
2. Ibid. s.199.
3. Østvedt(?),E.; doktoravhandling; Østgaard(?),E.; Christian Magnus Falsen; 1946; ibid. s.201.
4. Alnæs,K.; 1814; Miraklenes år; Schibsted 2013, s.239-0.
5. Ref. 1 s.202.
6. Norsk idéhistorie, bd.3: Kampen om Norges sjel; 2001, s.66; ibid.
7. Ref. 4 s.228.
8. Wikip. 06.01.14.
"Christian 5 Norske Lov slø fast at alle jøder måtte ha leidebrev for å komme til Norge. Likevel kunne byprivilegiene innføre unntak for dette. Dette gjelder Fredrikstad, Kristiansand, Bergen og Christiania. Her er det også eksempel på at portugisiske jøder ble favorisert fremfor de tyske. I Bergen kunne portugisiske jøder med kongelig bevilgning bosette seg uten leidebrev fra 1710." (Leite,I.; Integre-ring og ekskludering; Jødernes stilling i den danske anordningen av 29. mars 1814 og i den norske grunnloven av 17. mai 1814; master-oppgave UiB 2012, 2.1.3.)
9. "Det er tvilsamt om trauste norske sosialdemokratiske veljarar er særleg kjende med kva utsendingane deira gjekk inn for på kongressen til Den 22. sosialistiske internasjonale i Sao Paulo i2003. På deltakarlista finn me Partido Laborista Noruego med fire kjende namn, Thorbjørn Jagland, Jens Stoltenberg; Kathrine Raadim og Karin Yrvin. Vedtakslista for politikken er ein framtidskatalog som kan ta pusten frå dei fleste, der Arbeiderpartiet også slutta seg til vedtaket om "global governance" (verdensomfattande overnasjonal styring) som eit mål." (BERG, HALLGRIM; DEMOKRATI ELLER ISLAMISME - Europa under islam?; Genesis 2013, s.192-3.)
10. "Gode patrioter var jødene etter emansipasjonen blitt i alle vestlige land." (Haffner,S.; Notater om Hitler; Gyldendal 1979, s.99.) Den troende jøde er del av en jødisk-kristen kultur, muhammedaneren kan muligens regnes tilhørende en "kristelig" sekt, men han er ikke del av den jødisk-kristne kultur; romanisten er kvasi. (For en sammenholdelse av muhammedanisme og romanisme, se Veith, Walth-er J.; Total Onslaught; The Islamic Connection (DVD, amazingdiscoveri es.org)).
"Liberal democracies do not fight wars with one another because they see the same human nature and the same rights applicable everywhere and to everyone. Cultures fight wars with one another. They must do so because values can only be asserted or posited by overcoming others, not by reasoning with them. Cultures have different perceptions, which determine what the world is. They cannot come to terms. There is no communication about the highest things. (Communication is the substitute for understanding when there is no common world men share, to which they can refer when they misunderstand one another. From the isolation of the closed systems of self and culture, there are at-tempts to "get in contact;" and "failures of communication." How individuals and cultures can "relate" to one another is altogether a mysterious business!) Culture means a war against chaos and a war against other cultures." (BLOOM, ALLAN; THE CLOSING OF THE AMERICAN MIND; Simon & Schuster inc. 1987, p.202.)

"Hugs;" siterer Hallgrim Berg den somaliske forfatter Ayaan Hirsi Ali, "det finst ingen moderat islam, men det finst passive muslimar." I Nederland opplevet hun "hvor vennlige fremmede kan være (...). Landet var fredelig, stabilt, velstående, tolerant, gavmildt og godt på en grunnleggende måte. Mens jeg lærte meg nederlandsk, begynte jeg å formulere et nesten umulig ambisiøst mål: Jeg ville studere statsvitenskap for å finne ut hvorfor dette landet, til tross for at jeg opplevde det som ugudelig, fungerte, mens alle samfunnene jeg tidligere hadde bodd i - uansett hvor muslimske de hevdet å være - råtnet i korrupsjon, vold og selvopptatt svik." (Ref. 9 s.74.141.)

11. "Det var mens jeg studerte dokumenter om Palestina blant Winston Churchill-aktstykkene, at jeg før første gang oppdaget en uttalelse som utfordret selve grunnlaget for påstanden om at den jødiske bosetningen i Palestina hadde ført til at flere hundre tusen arabere hadde blitt fordrevet fra sine hjem i Palestina. Churchill sa i 1939: "... Langt fra å være forfulgt, har araberne strømmet inn i landet og formert seg slik at deres befolkningsmasse har økt mer enn alle jøder i verden ville kunne øke den jødiske befolkning tilsvarende." (PETERS, JOAN; FRA UMINNELIGE TIDER; Opprinnelsen til den arabisk-jødiske konflikten om Palestina; Hermon 2003; 589 sider inkl ca.100 sider noter og ref.; s.258-9.) "Strengt tatt fokuserer altså boken på den vesentlige og ikke-anerkjente rollen som ukjente tradisjoner, som ikke har vært tatt hensyn til, spiller i den arabisk-israelske konfliktens virkelighet, spesielt gjeder det betydningen av de tradisjonelle folkevandringene. Menneskelig sett handler det om en enorm tilstrømning av mennesker - om flukt fra undertrykking, forfølgelse, korrupsjon, fra vaner - og fra fattigdom. Når alt kommer til alt, handler boken om å flykte fra fakta." (S.22-3)

Se ellers Berg (ref. 9), kap. Euro-arabisk samarbeid og press mot Europa (s.165).

Forøvrig kan det abonneres på SMA-INFO (antisemittisme.no).

12. "Palestina forsvant med det britiske mandatområdet som ifølge Peel-kommisjonen var det eneste folkerettslige innhold i Palestina-begrepet." (Johan I. Holm, Dagen 07.08.13.)

13. "Forvridd og begravd i retorikken i de forskjellige "rapportene", lå problemets kjerne, befolkningsspørsmålet. Men araberne protesterte og fornektet det, samtidig som de vekslet mellom å terrorisere og kurtisere britiske myndigheter til åflette de arabiske propaganda-påstandene inn som "fakta" i den avgjørende britiske politikken." "Folkeforbundets mandat for Palestina forble uendret selv om Storbritannia ensidig hadde endret både sitt kart over området og sitt formål med det. Mandatet inkluderte Transjordania inntil 1946, da landet ble proklamert uavhengig som stat. Transjordania hadde omsider ved lov blitt arabisk stat i Palestina, knappe to år før Israel ble jødisk stat på den gjenværende fjerdedelen av Palestina. Transjordan utgjorde nesten 100 000 kvadrat-kilometer; mens Israel hadde knappe 20 000 kvadratkilometer." "... både det arabiske og det jødiske "Palestina" uavhengighet innen densamme toårsperioden: Transjordan i 1946 og Israel i 1948. Likevel refererer i dag selv de mest seriøse til "Palestina"-konflikten som om det bare gjaldt Israel." (Peters (ref. 11) s.365.268-9.)

14. VALEN-SENDSTAD, OLAV; MOSKVA OG ROM; Fjorten epistler om verdenspolitikken og det 20de århundres motrevolusjon; Lunde 1952, s.43. Andre kilder: MANHATTAN, AVRO; THE VATICAN'S HOLOCAUST; The sensational account of the most horrifying religious massacre of the 20th century; Ozark Books 1986; Web.ed. reformation.org 19.04.00, ch.1 p.5.

15. Ibid (O.V.S.) s.44.

"... Jesuitt... Father Staempfle, the unrecognised author of "Mein Kampf"". (PARIS,E.; THE SECRET HISTORY OF THE JESUITS; Chick Publ. (transl.) 1975, p.168. Olav Valen-Sendstad forøvrig "the unrecognised" hoved-forfatter av "Kirkens Grunn" 1942 (ref. Høiesen,O.B.; Olav Valen-Sendstad; Stridsmann for Skrift og bekjennelse; E.A.C. Eikenes 1997; s.251ff.)

16. Ibid. s.46-7.

Med "den evige forrett for makt og styrke" (eller "survival of the fittest", "the Preservation of the Favoured Races in the Struggle for life" som det heter i tittelen til Charles Darwins 1859-bok), er vi over i en "annen" del av Nazismens verdigrunnlag; evolusjonismen. "Dette viktige arbeidet dokumenterer at Nazi-raseretningslinjene som ledet til konsentrasjonsleirene og folkemord, langt pre-daterte Hitler", skriver Jerry bergman i anmeldelse av Olusoga og Ericksen's bok "The Kaisers Holocaust; Germany's forgotten genocide and the colonial roots of Nazism", men "Helår ble de født i sinnet til tyske akademikere i det nittende århundre og eksekvert i Afrika mot slutten av 1890-årene." "... hadde tyske vitenskapsmenn vært "... blant de første til å akseptere sosial-darwinismens logikk. I 1868, medens arbeidende på The Descent of Man, rapporterte Darwin i et brev til Wilhelm Preyer, professor i fysiologi ved Jena universitetet, at "Støtten jeg mottar fra Tyskland er min hovedgrunn for å håpe at våre synspunkter til sist vil seire"".

Men tro hva han forestilte seg? Men bergman igjen: "Mange veteraner som var ansvarlige for de Tyske grusomheter i Afrika sluttet seg senere til Nazi-partiet og "soldater og vitenskapsmenn hvis karrierer begynte på Sør-Vest-Afrikas hyrdemarker eller på Øst-Afrikas, Togos og Cameruns drapsmarker, skulle komme til å spille ledende roller i Nazi-tragedien."" (Sitater Jerry Bergmann; Darwinism and the forgotten German Holocaust; Journal of Creation 25(2):41-4,2011; D.J. Høgetveit; "I BEGYNNELSEN VAR ORDET"; The arrival of the "fittest"? (s.68), kommentar-avisa.no

Se ellers Zimmermann,A.; The Darwinian roots of the Nazi legal system; Journal of Creation 22(3)2008; "During that time, most German judges and lawyers were legal positivists who rejected the concept of God-given rights as defined by the Holy Scriptures and classical natural-law theory. As a result, a "master morality" was developed, and it became meaningless to appeal to any higher law above the oppressive commands of the Nazi State." (Fra ingress.)

"Yes, there is evidence for microevolution. However, the case for macroevolution is not solidly built upon unambiguous evidence, but is instead supported largely by speculation about the evidence extrapolated from microevolution. This is, unfortunately, a bait and switch tactic that misleads typical observers into thinking macroevolution is as well established as microevolution, when in fact it isn't, In fact, the use of speculation in the context of macroevolution is so pervasive that it not only competes with but overshadows most of what is scientifically falsifiable about the theory. It is the heavily promoted reputation of the evidence and its speculative interpretations that most people (often unknowingly) base their understanding of evolution upon. Anyone who takes the time to investigate the evidence for historical evolution soon discovers that there is a nearly endless supply of inference, speculation and extrapolation designed to depict the evidence of evolutionary dead-ends in the most positive light imaginable. Yet, no matter how well constructed these "just-so"

stories may be, they never offer more than possibilities (as opposed to confirmations) of alleged evolutionary history. The general public, however, is presented with these "stories" as if they are reliable indicators of how evolution must have occurred. The distinction between the stories about the evidence and what we really know is rarely made crystal clear by evolutionary advocates, who of course want their theory to be considered completely impervious to assault by Darwin Doubters." (Wirth, K.H. in BERGMAN, JERRY; SLAUGHTER OF THE DISSIDENTS (vol. 1); The Shocking Truth About Kicking The Careers Of Darwin Doubters; Leafcutter Press 2008, rev. 1.2 oct.-08, p. 46.)

Evolusjonismens historie presentert i MORRIS, HENRY; THE LONG WAR AGAINST GOD; The History and Impact of the Creation/Evolution Conflict; Master Books ed. 2000 (kortversjon D.J. Høgetveit; "The long war against God"; kommentar-avisa.no

17. Ref. 14 s. 44-5.

18. Rieber-Mohn, H.; Forrædere?; Streiflyv over landssvikets problem; Aschehoug 1969, s. 15.

19. "Folkebeserere". Nicolaus Falkenhorst kom senere.

20. Kardinal Nicolaus ankommer Norge sommeren 1152 og lykkes bl.a. å opprette et erkebispesete; som nordmennene allerede hadde opprettet (erkebiskop Reidar 1151).

N. Breakspear "fik også istand forbud mot at bære vaaben i kjøpstæderne. Dette forbud blev forøvrig neppe nogensinde overholdt." (STEINSVIK, MARTA; SANKT PETERS HIMMELNØKLER; Eugen Nielsen 1930, s. 376.)

Om forholdene noen århundrer senere skriver J.E. Sars at "Hvis aktstykkerne viser, at mange af de fra Danmark opsendte lensherren og fogder søgte at praktisere det gamle bondetyrannis sedvaner også i Norge, så viser de ikke mindre, at de norske bønder var hårde halse at have at gjøre med, og at man ikke ustraffet bød dem, hvad man kunde byde deres danske standsfæller. I Danmark var bondestanden fuldstændig afvæbnet og havde været det gjennom lange tider; i Norge derimod vedblev de gamle lovregler om hver voksen mands pligt til at være forsynet med visse våben at stå ved magt. De norske bønder mødte fremdeles stadig væbnede til thinge og ved andre almindelige sammenkomster, og der holdtes fremdeles våbething... Og fremfor alt: hævdelsen af den frie mands gamle våbenære virkede til at vedligeholde hos de norske bønder en sådan karakter og sådanne åndige egenskaber, der pleier at være det bedste værn mod undertrykkelse. Politikken lå udenfor deres synskreds, og med staten kunde det gå, som det vilde, uden at det faldt dem ind at reise sig; men når der rørtes ved deres private ret, viste det sig, at de ikke havde vansleget så meget endda fra sine forfædre i hensyn på stridbarhed." (SARS, JOHAN ERNST; UDSIGT OVER DEN NORSKE HISTORIE (utvalgte kap.); Universitetsforlaget 1967, s. 201-2.)

Siden, i 1689, skrives den engelske Bill of Rights; 7: "That the subjects which are Protestants may have arms for their defence ...". Thomas Jeffersons eneste essensielle innsigelse mot USAs grunnlov var fraværet av en bill of rights; den amerikanske Bill of Rights kom ved de ti første tillegg til konstitusjonen i 1791; 2: "... the right of the people to keep and bear arms shall not be infringed." Smlgn. The Malmutine Laws i pre-romerske Britannia: "The native rights of all freeborn men and women were the gift and free use of five acres of land (eight English acres), the carrying of arms, and a vote to a man at puberty, and to a woman when she marries". (Hertil "The hereditary owner of land could always reclaim it after sale by

offering the value.") Men altså "the carrying of arms"... (Sitater fra Flinders Petrie, W.M.; *Neglected British History*; Proc. Brit. Academy, 1917, vol. VIII, p.1-28; COOPER, BILL (Wm.); AFTER THE FLOOD; The early post-flood history of Europe traced back to Noah; New Wine Press 1995; p.218.217.) Cooper skriver at Flinders Petrie i sitt paper *Neglected British History* "drew attention to the fact that a considerable body of historical documentary source-material was being overlooked if not wilfully ignored by modern historians." (P.54.)

21. Steinsvik (ref. 20) s.375.

22. Moseng, O.G., Opsahl, E., Pettersen, G.I., Sandmo, E.; *Norsk historie*; I, 750 - 1537; Tano - Aschehoug 1999, s.230-1.

"Mest bondegods var det i avsidesliggende strøk som indre Agder, Telemark, Hallingdalen og Jemtland. Det økonomiske presset på bøndene i form av skatter, avgifter og andre pålegg fra kongemakt, kirke og aristokrati var størst i sentrale områder, slik at faren for å måtte gi fra seg jorda var større der enn i utkantene, hvor sentralmaktens kontroll med folket var dårligere." (S.231.)

23. Ibid. s.291-2.

24. Steinsvik (ref. 20) s.398.

25. "Det har vel sin egen innebygde ironi, når nettoppen dominikaner velger å hente de tankene fra den geniale legenden om Storinkvisitoren i romanen "Brødrene Karamazov"; skriver Hallvard Rieber-Mohn; han innleder boken *Fra politikk til forbrytelse* (Cappelen 1977) med Dostojevskij. Juli 1814 gjenopprettet forøvrig Ferdinand VII den spanske inkvisisjon.

26. Valenssændstad (ref. 14) s.73. "... i mai 1604 fant Kristian 4. det ... nødvendig å utstede et forbud mot å besøke jesuittenes undervisningsanstalter. Erttertiden har påvist at ordenen da var i god gang med et infiltrasjonsarbeid i Norge." (Cappelens Verdenshistorie.)

27. Ibid. (V.S.) s. 74-5.101.

28. Paris (ref. 15) p.75.

29. "I siste halvdel av 1700-tallet ble jesuittene fordrevet fra Portugal, Østerrike og alle bourbonske stater. Deres eiendommer ble beslaglagt." (Cappelens Verdenshistorie.)

"... they were banished from Portugal in 1834, Spain in 1820, 1835 and 1868, from Switzerland in 1848, Germany in 1872 and France in 1880 and 1901.

In Italy, from 1859 on, all their colleges and establishments were gradually taken from them, so much so that they were forced to stop all the activities prescribed in their laws. The same thing happened in the republics of Latin America. The Order was suppressed in Guatemala in 1872, Mexico in 1873, Brazil in 1874, Equador and Colombia in 1875 and Costa Rica in 1884." (Ref.: ref 79.)

"Tyskland fik feire 400-aars mindet om den lutherske reformations begyndelse ved at maatte ophæve jesuiterforbudet og gi fuld bevægelsesfrihet til den orden, hvis høieste formaal var at undertrykke det lutherske kjetteri"; Steinsvik siterer prof. Hølmquist; *Pavedømet's Historia*; 1800 - 1920, s.201; (Ref. 20, s1316.)

30. Sverre Steen i Berg, P., Castberg, F., Steen, S.; *Arven fra Eidsvoll*; Norges grunnlov; Sverdrup Dahl 1945, s.50.

31. Churchill, W.S.; *Historie*; *Sagaen om de engelsktalende nasjoner*; Cappelen 1960; I s.118.

32. Ibid. s.117.

"Jesuittene nådde et høydepunkt i innflytelse da Ludvig 14. i 1685 opphevet Nantes-ediktet ... og satte i verk en brutal forfølgelse av de franske protestantene, de såkalte hugenottene (visstnok en fransk forvanskning av det sveitsiske Eidsgenossen). Da det lot til at kong Jakob 2. ville slå inn på en lignende pølitikk i England, ble han i 1688 fordrevet av svigersønnen Vilhelm av Oranien, stattholder i Det forente Nederland. Han ble engelsk konge som Vilhelm 3, og lovet å respektere parlamentets lovgivningsmakt, religionsfriheten og domstolenes uavhengighet. Opprinnelsen til det moderne engelske demokrati er derfor datert til the Glorious Revolution (Den ærefulle revolusjon) i 1688... Den sprang ut av en krise, forårsaket av åpenbart maktmisbruk fra kongemaktens side, men hadde gamle røtter som muliggjorde en rolig og varig vekst." (Cappelens Verdenshistorie.)

(I forbindelse med franske protestanter kan erindres St. Bartolomeusmassakren, begynnet 24. aug. 1572; historiker John Abbots beskrivelse gjengitt i Callaway (ref. 56) p.68-71.

Annet stikkord: Valdensere (se Bredvei,P.A.; Martyrkirken som overlevde; Lunde 1971.)

"In AD 596, Augustine came to England, sent by Pope Gregory, and with great success he converted the Saxons ... Then he went to Wales, expecting to have the same success among the Britons ... He considered himself to be the highest episcopal authority in the land, and he wanted the Britons to submit to him, but they refused." (GASCOIGNE, MIKE; FORGOTTEN HISTORY OF THE WESTERN PEOPLE; From the Earliest Origins; Anno Mundi Books 2002, p.109.) "Engang i begynnelsen av det syvende århundre sammenkalte så Ethelbert og Augustin et møte av landets kristne biskoper. Det sted man valgte til denne konferansen, lå i Severn-dalen, på grensen mellom det engelske og det britiske område". "Den annen konferanse endte med fullstendig brudd... Hvis den britiske kristenhet ikke ville ta imot det oppriktige tilbud som nå var fremsatt, ville Roma sette hele sin innflytelse og prestisje inn mot den i England. De saksiske hærstyrker ville bli velsignet og støttet av paven og den store kristne hovedkirke med dens ubrutte tradisjon, og ingen ville ha noen medfølelse med disse britiske kristne når de fikk sine struper skåret over av de nyomvendte engelskmenn, selv om de så lenge hadde vært faste i troen. "Vil I ikke ha fred av Eders venner," sa helgenen, "skal I få krig av Eders fiender." Men dette var ikke noe annet og mer enn det britene hadde stått overfor i to hundre lange år. Det var et språk de forsto. Deltagerne skiltes som fiender; bruddet var uopprettelig." (Churchill (ref. 31) s.86-7.)

"The Britons say that he "instigated" a massacre, while the English say that he "prophesied" it. Whatever may be the case, the event duly took place. Two Saxon kings, Ethelbert of Kent and Ethelfrid of Northumbria, joined together to attack the monastery at Bangor-is-y-Coed near Wrexham, and punish the churchmen who had opposed Augustine. ... The Saxons ... slaughtered 1200 monks." (Gascoigne p.109.)

(Med Gregor/Augustin (ikke "kirkefaderen") er forøvrig tiden nær for Muhammeds fremtreden; se Berg (ref. 9) s.50ff., Fredens religion?, og Peters (ref. 11) f.eks. del 1.4 og 2.9))

Men tilbake til "saken": Det "engelske demokrati"s "gamle røtter som muliggjorde en rolig og varig vekst."

33. Keiser "Theodosius den store i året 380 påbød at alle hans undersåtter skulle ha "samme religion som apostelfyrsten Peter fra begynnelsen overga til romerne, og som biskop Damasus i Rom og biskop Peter i Konstantinopel nå holder fast ved". Dette påbud søktes alvorlig gjennomført; fra 380 fantes altså ikke mer religionsfrihet

eller meningsfrihet innefor kristendommen i det romerske rike". (Welle, I., Kirkens historie; Lutherstiftelsen/fotogr. opptr. Antikforlaget 1987, I s.101-2.)

"Boniface III ... pope from 607, is principally known for an edict he obtained from the emperor Phocas recognizing the see of Rome as the head of all other churches, which doubtless was intended as a limitation on the claims of Cyriacus, patriarch of Constantinople." (Enc. Brit.) Phocas, Øst-romersk keiser. Siden kommer de "pseudoisidoriske dekretaler" og Nicolaus I, 858-67. Rundt kong Sverres tid, var ikke lengre romernes Pontifex Maximus, Innocens III, bare "Peters efterfølger", men Kristi stedfortreder. O.s.v.; I 1950 hevder Pius XII: "Man må ikke tenke at pavelige ensyklikaer ikke krever tilslutning fordi paven ikke her gjør bruk av sin høyeste læremyndighet; for her taler dog magisterium ordinarium, om hvilken det heter: Den som hører eder, hører meg." Pius gjengir Luk.10,16.

"En viktig forutsetning for å forstå det som skjer er det merkelige ekuméniske klímaskifte som vi har opplevet. Til enhver tid finnes det et sett av "sølvklare" aksiomatiske forestillinger som synes å "ligge i luften", som folk derfor godtar uten å tenke, og som det er farlig å opponere mot. Et slikt aksiom er nå for tiden at religion er en "personlig sak", som angår mine følelser - men som i svært liten grad er avhengig av et objektivt sannhetsinnhold. Jeg kan ikke tenke meg noe mer tidstypisk enn historien om president Johnsons datter som ble katolikk, og søm lot seg døpe om igjen i en katolsk kirke. Nå pleier ikke katolikkene å døpe om igjen, så det ble en viss oppstandelse i sakens anledning. Men Luci Johnson sa: "Jeg følte at dette var en personlig sak og handlet etter det" (Christian Century 18. aug. 65). Og hele verden nikker bifallende: Det var riktig for henne. Hva i all verden er det da mere å si. At her finnes en sannhet som står fast enten godtfolk tenker slik eller slik, det har man vøndt for å forestille seg.

Og når da romerkirken blir vennlig i stedet for uvennlig, kaller oss brødre og inviterer oss til å bivåne konsilet ved observatører og endog lover å gå inn for at protestantene i Spania skal få en levelig tilværelse - hva i all verden er det da mere å si? Da må jo kirkens enhet være rykket oss betydelig nærmere.

Men den er ikke det. Ikke på et eneste viktig punkt har romerkirken forandret sin lære." (Prof i kirkehistorie, dr.theol. ("Nattverd og messe") Wisløff, C.Fr.; Vaticanum II; Credo, s.26-7. (Sitat Pius XII fra ensyklikaen Humani genius; Wisløff s.6).)

34. Churchill (ref. 31) s.98.

35. Ibid. s.100. "While many people attack Christianity because of the Crusades, an increasing number of historians regard them as a belated and justifiable response to centuries of Islamic aggression. (See the books by Robert Spencer and Rodney Stark in the bibliography.)" (Kumar, S., Sarfati, J.; Christianity for Skeptics; Creation Book Publ. 2012, p.151.)

36. "Kong Gøtrik (Godfred) anlagde kort før 808 mod Kejser Karl den Store en Befæstning fra "Østersalt til Vesterhav"." (Salm.konv.leks., Danevirke.)

37. Churchill (ref. 31) s.95.)

38. Ibid. s.104.

39. TITLESTAD, TORGRIM; NORGE I VIKINGTID; Våre historiske og kulturelle røtter; Sagabok 2012, s.275-8.

40. Spørsmål 178: "Hvilke plikter har styresmaktene?"

Svar: "De skal i kjærlighet gjøre det som er best for folket for tid 33 og evighet, forvalte landets midler rett, gi lover etter Guds vilje og sørge for fred og orden ved å hindre det onde og fremme det gode." Så gjengives Rom.13,4. Erik Pontoppidan (Sanneht til Gudfryktighet; Forklaring over Martin Luthers lille katekisme; 1737; DELK 1979). "... Gud, vår frelser, han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse." (1.Tim.2,3-4.)

Den parlamentariske skolekommisjon, der Edv. Bull, fru Jønsson og lærer Svebstad tapte både sitt primære og subsidiære forslag. Subsidiært hadde de nemlig foreslått at kristendomsfagets dogmatiske karakter burde avstørefes (altså bekjennelsen). Men selv dét falt igjennom. Kommisjonens flertall ville ikke engang drøfte disse spørsmål. Så lenge Grunnlovens § 2 sto ved makt, hadde det ingen hensikt å drøfte et slikt forslag i skoleloven.

Ugrunnen er det på denne grunnlovsparagraf alle forsøk på å sekularisere skolen den juridiske vei har strandet. Her stanget alle radikale skolepolitikere hodet mot muren. Disse grunnpilarer er ikke så lette å rydde av veien.

Men i slutten av 20-årene begynner den nye linje innenden sosialistiske skolepolitikk å vise sine konturer også når det gjelder den kristne ånd i skolen og kristendomsfaget: "liberalisering" er den nye vei. Dette svarer for så vidt til den reformistiske linje som hele politikken hadde slått inn på. Den revolusjonære linje var en historisk fiasko." (HAREIDE, BJARNE; SKAL KRISTENDOMMEN UT AV SKOLEN?; Lutherstiftelsen 1956, s.26.)

Videre: "En"folkekirk" som gis inntrykk av å være folkets eiendom der folkemeningen er avgjørende norm, og der forpliktende engasjement nærmest oppfattes som en trussel, den tappes for det meste av sitt særpreg og innhold og ender med å ha tvilsom rett til den avgjørende del av sitt navn, nemlig "kirke". "Det kommer jo fra det greske adjektivet i hunnkjønnsform "kyriaké", avledet av substantivet "kyrios", som betyr "Herre", benyttet om Kristus. "Kyriaké", som benevnelse "kirke/kyrkje" er dannet av, betyr ordrett "henne som hører Herren til" - i hunnkjønn fordi bildet av Kristi "brud" står i bakgrunnen." "Folke-aspektet uttrykkes ikke minst ved den målsetning at der skal ikke bo en kvinne eller mann i dette landet som ikke skal kunne ha adgang til Kirkens tjenester med Ord og Sakrament, sjelesorg og diakoni." "Herredømme over Kirken kan intet folk tilkjennes, uten at den opphører å være det den skal og dermed seiler under falskt flagg." (Fredrik Grønningsæter, kronikk, Aftp. 16.06.98.)

"What is to be done, you say? I will tellyou: We must prevent the churches from doing anything but what they are doing now, that is, losing ground day by day. Do you really believe the masses will ever be Christian again? Nonsense! Never again. That tale is finished. No one will listen to it again. But we can hasten matters. The parsons will be made to dig their own graves. They will betray their God to us. They will betray anything for the sake of their miserable little jobs and incomes.

'What we can do? Just what the Catholic Church did when it forced its beliefs on the heathen: preserve what can be preserved, and change its meaning." (Adolf Hitler. Rauschnig,H.; Hitler speaks; Thornton Butterworth 1939, p.58; Zimmermann,A.; The Darwinian roots of the Nazi legal system; Journal of Creation 22(3):110,2008.)

Se ellers Bygstad, Jan; Den tolerante og trøstende kirke; foredrag trykket i Dagen 27.-29.12.11. Dertilkan noteres biskop Ole Chr. Kvarme, Oslo domkirke 23. februar 2014: "... det var et svik både mot mennesker og mot Ham som er Gud for alle, at jødeparagrafen og forbudet mot jesuitter og munkeordener ble inkludert i lovteksten. Og

det skulle ta år før denne skampletten ble fjernet.

I dag verdsetter vi de endringene som Grunnloven har gjennomgått, og at vårt samfunn nå skal være tuftet på den kristne og humanistiske arv med demokrati, rettsstat og menneskerettigheter." (Dagen 24.02.13)

41. Welle, I.; Luthers liv og Luthers tro; Lunde 1946, s.72-3.

42. Titlestad (ref. 1) s.50.49.

42b. "Europakommisjonen henspiller også på Karl den store ved å oppkalle en av sine sentrale bygninger i Brussel etter ham (Charlemagne-bygget)." (Wikip. 05.02.14.)

43. "Ikke ved taler og flertallsbeslutninger avgjøres tidens store spørsmål, men ved jern og blød". (Bismarck, tale 1862; Asch.konv.leks.)

44. "Per: ... en kunne mistenke Snorre for å ha sittet på Island og kopiert den engelske kongelisten. Men da ville han ikke avsluttet den med Gevis, ettersom den engelske gikk helt opp til Alfred, og Snorre ville kunne ha lagt til det som manglet i den engelske fra Alfred opp til Adalstein. Fra og med de to sjøfarerne Cerdic og sønnen Cynric, som kom til England med fem skup, gir den angelsaksiske krøniken ikke bare navnene, men også årstall og regjeringstid på hver eneste konge helt opp til kong Alfred. Snorre sluttet listen over Beldegs etterkommere før Cerdic og Cynric landet i England." Og Beldeg/Balder er Odins/Wodens sønn. Sitat fra Heyerdahl, T., Lillæström, P.; Jakten på Odin; På sporet av vår fortid (J.M. Stenersen 2002, s.77); de presenterer Snorres Edda versus Høuse of Wessex og House of Northumbria.

"Snorre: På den tid fór romerhøvdingene vidt om i verden og la under seg alle folk, mange høvdingar flyktet fra eiendommene sine for denne ufreden." "Thor: Men Odin selv slo seg ikke til ro hverken på Jylland eller i Odense på Fyn, han ville videre nordover.

Per: han følte seg vel fremdeles truet av romerne. De hadde allerede erobret England og hadde kryssset Rhinen og var på vei nordover mot Danmark." (Ibid. s.33-4.)

"Thor: Det er i klare ordelag Snorre Sturlason har beskrevet Odins reise nordover fra verdens gamle kultursentre til den nordre utkant av Europa. De fleste moderne religionshistorikere forsøker seg med spissfindige tolkninger for å forstå Snorres hensikt med å omskape en mytisk skikkelse til en historisk person. Det er ingen grunn til å tolke Snorre i det hele tatt i hans skildring av Odin. I Edda, der Snorre beretter om vikingtidens mytologi, er Odin klart og ettertrykkelig skuldret som et menneske på flukt for romerne." (S.36.)

"Thor: Men når vi nå oppdager at den siste del av Snorres liste over Odins mytiske forfedre fra Troya faller sammen med deler av kongerekken for Northumbria i England, da kan det umulig være fantaseringer av Snorre på Island." (S.79.)

Bill Cooper (ref. 20) trekker det videre ut og lengre tilbake; ut til House of Lindsey, Kent, Mercia og Anglia ved siden av Wessex og Northumbria (alle nedstammet fra Woden); og tilbake til Scaef og vel så det.

"All that came before, we are left to assume, is lost in the mist of antiquity, and the pre-migration history of the Saxons is simply left as a blank page. Now why should this be? Is it because the Saxons themselves left no record of what came before? Or, as in the case of the early Britons, is it because what the Saxons did have to say about their own past, runs counter to the modernist creed? ...

What has survived, however, is a detailed genealogy of the pre-migration, and hence pre-Christian, kings of the Saxons". (Cooper p.83-7)

"... the Saxons themselves had something to say concerning Scaef, and it was this: ... 'This Scaef was Noah's son, and he was born in the Ark.' Clearly, the early Saxons identified Scaef as a son of Noah, and not a distant descendant of his, and it is equally clear that Japhet is here being referred to. But, and here is the point of greatest significance, was Japhet known as Scaef to the later Christianised Saxons? The answer is no! The later Christianised Saxons always referred to Japhet as Japhet. No later Saxon scholar knew him as Scaef". (P.94.) "... we have to consider the remark connected with the older form of Scaef, namely how Scaef was not only Noah's son, but that he was born in the Ark. Now, anyone who was familiar with the Genesis account, and the book of Genesis was very much the favourite book of the Christianised Saxons, would have known that Japhet helped to build the Ark. He could not have been born in it. Which brings us to the following question, namely:

If it really had been a fact that certain unscrupulous Christian monks had fraudulently invented the pre-migration Saxon genealogies, as modernists so often insist, and had it really been in their own and their present king's interests to prove that Saxon kings were royally descended from Japhet, then is it at all conceivable that they would have used a form of Japhet's name that was utterly unfamiliar to those very readers whom they hoped to convince? And surely, no educated monk would have made such a silly error over Japhet being born in the Ark when every one of his readers would have known that Japhet, far from being born in the Ark, had helped to build it! Saxon scholars were every bit as contentious as are the scholars of any age, and there were plenty of rival schools even in those days who were more than willing to bring down a scholar or two if they made a faux pas of this magnitude. But then, we are not here considering merely the allegedly nefarious activities of just one Christian monk, for in an altogether separate source we read: ... 'Beaw ... the son of Scaef, that is the son of Noah, who was born on Noah's Ark.'" (P.95.)

Cooper sammenligner så "The royal ancestral list of Denmark and Norway" med "five other ancestral lists". "As we examine and compare the lists, we are struck by the astonishing points of similarity, and yet obvious differences, between them. Each ancestral list contain gaps, but never the same series of gaps, and each of their names is listed in at least one other of the lists (with the exceptions of Freawine and Fodepald). Moreover, we could also note that the names always appear in exactly the same sequence. There is neither confusion nor discrepancy over the chronological order of each successive generation. But one thing that these lists clearly are not, and that is mere copies of the same (allegedly fraudulent) Christian source." (P.97.)

Er så Scaef/Seskef/Kesfet Noahs sønn? Det synes mangle mange slekt+ ledd.

Edda fører Seskefs slekt tilbake til kong Priamus i Troja. TORMOD TORFÆUS (NORGES HISTORIE; Eide 2008, bd.I s.289) lister fra "gamle kilder" 13 ledd Priamus - Noah; (Odin "32 trinn fra Noah.") Listen Priamus - Dardanos, Jupiter, Saturn (7. ledd), synes korrespondere med Gascoigne (ref. 32) s.92.64. Torfæus følger opp med en kritikk av kildene; Gascoigne skriver "The most difficult section of this continuous history is the genealogy from Noah to Dardanus, as a number of different texts have to be brought together to identify the characters as real people. There is also a problem with the time-scale. ...

The best approach to this type of problem is to accept it the way it

is. We are dealing with embellished mythologies, based on an imperfect memory of actual events" (søkt avmytifikert i.h.h.t. Euhemerus),"and there are no exact solutions. If we try to make improvements, we might find ourselves making the same mistakes as a certain Annius of Viterbo." (Gascoigne; Forgotten history; Journal of Creation (former T.J.), 16(3):81-82;2002.)

Noahs sønn var ikke født i arken og Seskef var neppe Noahs sønn."The Prose edda stands on its own, identifying Priam as the ancestor of Scaef, while the other chronicles identify Noah as his father, or else they miss out his genealogy altogether. The only thing we can conclude from this is that the Saxons were vaguely aware of their descent from Noah, but they didn't know how far back it was." (Gascoigne (ref. 32) p.127.)

Slekten Noah og bakover listet i 1.Mos.5; tilbake til Adam og verdens skapelse (Mark.10,6; 2.Mos.20,11), d.v.s. ca. 4000 år f.Kr. i flg. Isaac Newton og andre regnekunnige menn. Se CREATION.COM

For slektene Noah og fremover, se Cooper om The Table of Nations; 1.Mos.10-11; (ref. 20) kap.2, app.1-3.

"The initial challenges to the historical accuracy of the Bible, and to the Book of Genesis in particular, were laid down in the very first centuries of the Christian era. By far the most radical of its critics was Marcion (fl.AD 140." "It is wonderful to think that the modernist school, which has carried on the work of Marcion so faithfully, using exactly the same methodology as he, should boast of being so modern when its ideas and methods are in fact so ancient." "Alas for the critics who were waiting in the wings, Marcion had moved too quickly. His attack on the Scriptures was simply too abrupt and violent to persuade the believer to doubt them and, finally, to turn from them. He had panicked the flock. But it was a lesson to be learned. The critic, if he was to be successful, had in future to move more slowly. He had to be subtle in his approach, more circumspect, masquerade as a scholar concerned only for the Truth, and cover the deceit with a cloak of honest inquiry. Some of them became very skilled at it. And so the work went on."

"The modern 'putsch' against the Bible, however, has been going on since the mid-18th century, when the arch-Rationalist philosopher David Hume announced to the world in so many words that nothing can be trusted by the human intellect except the intellect of David Hume". "... they were as yet disorganised. Scraps or jottings from the occasional stoned poet or irascible political theorist were not going to replace the Bible in the affections of the people. Millions still loved to read it, quote from it, live by it, and to worship the God whose Word it is, and this simply would not do. It needed a concerted and organised effort of education and publishing by highranking scholars, and as if in answer to that need, there arose in 19th-century Germany a school of thought. It was not a school of science or the arts, but one dedicated solely to overthrow the Bible. It had grown out of the so-called Rationalist Movement of the 18th century, sometimes laughingly called the Enlightenment, and the ambitious goal that it set itself, the destruction of the Bible, was to consume vast sums of money over many years, (a consumption that is still going on today). It was to occupy - and still occupies - the lives of thousands of scholars. All over the world, there are hundreds of colleges and universities dedicated to its cause. Publishing houses and worldwide electronic media exist solely to promote its aims and spread its doctrine. Not even medical research can boast the like of its funds and amenities, nor, indeed, its governmental support on the global stage. Never in all history has any human enter-

prise attracted som much over such a long period of time in the way of financial investment, talent and sheer devotion, and it flourishes today just as vigorously as ever it did in the past - and with the added help of modern technology too. And all this just to ridicule the Bible.

It is very strange. After all, it's not as if the Bible were the only 'religious book' out there. There are dozens of others. The Koran of Islam, the Hindu Vedas, the scriptures of Buddhism, Taoism and so on, just to mention the most prominent among them. Yet, apart from being mentioned in passing - if only to convey the impression that the scholar concerned has read a lot - these are all largely ignored. I am not aware of a single college or university anywhere in the world that is dedicated solely to the destruction of any one of them, and howls of protest would very soon close such an institution if it ever tried to get started. Yet, when it comes to the Bible, no human endeavour is considered too large or expensive to achieve its demise. Astonishing.

Yet, what is even more astonishing is this. For all the incalculable costs and sacrifices that have been made over the last two centuries and beyond, this school of thought is further from its goal today than it ever has been. The Bible stands today as it has always stood, the dearest treasure on earth to millions - millions who are not in the least concerned about what the critics might have said over the years." Bill Cooper fremdeles, i chapter one: The Critics, i boken THE AUTHENTICITY OF THE BOOK OF GENESIS; a study in three parts (The Creation Science Movement 2011 (csm.org.uk) p.9-19). "Part One of this book deals with the antiquity of Genesis, showing how each of its component parts is considerably older than any of the sources proposed for it by the modernist school." (Blurb.) (Coopers omtale av "Coins (silver pieces)" (p.125-6) er kritisk behandlet av Clarke, P.; Egyptian coins in the time of Joseph; Journal of Creation 26(3): 87;2012.)

Part two deals with the pre-Christian flood traditions that are found around the world, which together present a formidable body of evidence for the truth of Genesis when it speaks of the Flood of Noah." (Blurb.) "Considering the alleged role of missionaries in this matter, from day one missionaries have gone out into the world to preach the Gospel, and this has always meant them facing immense hardships, dangers, and sometimes enen a horrible and lonely death. Are we then to believe that - on a worldwide scale - thousands of missionaries all forgot their commission and told their converts only stories of the Flood, ald largely inaccurate stories at that? Whatever happened to the Gospel that they were sent to preach? Some memory of that surely should have been left behind? For be assured, unlike the Flood, the Gospel of Jesus Christ is entirely unknown and unremembered in the unevangelised nations of the world. How could it be otherwise? And how comes it that the many peoples around the globe who know about the Flood of Noah, have never heard of Jonah and the Whale, David and Goliath, and the whole host of other 'popular' Bible stories which missionaries were bound to have taught them? It is a great mystery - unless, of course, modernism is wrong in what it supposes.

It might come as a surprise to know this, but in fact it was commonly found by missionaries all over the world that the people they encountered knew about the Flood already. Their knowledge of it was faulty, to be sure, but it was knowledge nonetheless, and as we proceed we shall see that often it was startlingly in agreement with the Book of Genesis in many close details." (P.166.) Ofte muntlig over-

levering i mer enn 4000 år.

"Finally, PartThree draws the reader's attention to a certain clay tablet which makes nonsense of the modernist claim that the Flood account found in Genesis is modelled on or derived from the Epic of Gilgamesh or any other proposed source. We call it here the Genesis Flood Tablet." (Blurb.) Etter 400 sider skrives the Epilogue:

"Yet strangely, however great, convincing and indisputable the evidence might be, it will make no difference whatever to what our schools, colleges, seminars and universities teach. It will make no difference to the media who love to slam the Bible whenever some critic or other says wrongly that the Bible has been shown by his 'theory' to be false. Clearly then, evidence - good or bad - has nothing to do with it. ...

The world doesn't need evidence either way. It has always rejected God without it.

So why should men - very talented men in most cases - take it upon themselves to deride the Bible as they do? Those who study their subject know full well that the evidence is against them, yet still they pursue their goal with a grit and determination which defies all logic. They are not that dishonest in other areas of their lives. So why are they so dishonest with themselves - and with others - in this? It is a mystery which would take 66 volumes to explain, the first of which is the Book of Genesis.

So much for the critics; but what about the hundreds of millions of men, women and children from around the world who take the Bible as the Word of God and who love it dearly? Well, as we noted just now, they began their acceptance without archaeology, and indeed without recourse to any kind of academic discipline. It is the Spirit of God who enlivened their hearts and Who placed the light of His Word within them, not some archaeologist or don. Nevertheless, the world has seen to it that such as these shall be assailed from every quarter with statements of doubt, with the lie that the Word is false. It is for them that this book has been written. It is as if to say, You believe the Bible to be true, and that's very good. Here is why you should continue to believe it.

It is no small comfort to read that the Word of God is exonerated in the face of all that the world says against it. Each nugget of information brings with it a profound interest and pleasure, and it means that our faith is very much an informed faith and not one of ignorance and darkness. Let the world say what it likes. We know Whom we have believed, and He is no deceiver. His Word is Truth, even as He himself is Truth, and that is how it shall remain - for evermore!" (P.403-5.)

16 år tidligere konkluderer Bill Cooper sin bok After the Flood bl.a. med spørsmålene: "Who would believe, when reading a modern evolutionary book on dinosaurs, that so many records were available to demonstrate that these creatures did not die out millions of years before man came along, as the evolutionary scheme of things would have it, but have lived alongside man who recorded their activities and physical appearance in records both ancient and modern? And who would have believed, when reading a modern history book on the ancient world, that so many peoples from such diverse cultures actually recorded their own descent from the patriarchs of Genesis long before they could have heard of the Bible or have been taught any of its contents? And who would have believed that the creation/evolution controversy was such an ancient debate?" (P.162.)

"When traced to its root cause, the source of the puzzle about ancient man can be seen to arise from conflicting worldviews about the

origin and nature of man. In other words, the issue stems from conflicting faiths or philosophical systems", skriver Donald E. Chittick i Introduction til sin bok *The Puzzle of Ancient Man; Evidence for Advanced Technology in Past Civilizations*; Creation Compass 3.ed.

2006, p.3. Lignende bok er Landis, D. (ed.); *The Genius of Ancient Man; Evolution's Nightmare*; Master Books 2012.

"Not only did I have problems with the evolution class at school, I also had problems with the history class. I didn't know why at the time, but I found it boring and irrelevant, so I dropped it at the age of 14 ... Now, with the benefit of hindsight, I can understand why history was boring. It was because it never had a beginning. It was like watching a film that was already half-way through. If you miss the beginning, you can't understand what it's about. ...

We were told about ignorant savages who lived in caves and clothed themselves with animal skins. Then they started building huts out of mud and straw. At first they lived only by hunting, but then they learned about agriculture and became farmers. The earliest tools were made of stone, but then they learned how to make bronze out of a mixture of copper and tin, and finally they learned how to make iron. And that was the sum total of all that we learned about pre-Roman British history. The first person who appears on the scene with an actual name wasn't even British. He came from Rome and he was called Julius Caesar." (Gascoigne (ref. 32) p.2.)

45. Titlestad (ref. 1) s.64-5.

46. Ibid. s.66-7.

47. Ibid. s.71.

48. Ibid. s.55.

49. Steen, Sverre; *Langsamt ble landet vårt eget*; 2.utg. Andresen & Butenschøn 1996, s.51.

50. "En prest og en plage".

23. sept. 1983 foreligger høyesterettsvedtak for at Statens offentlige Religion (grl.§2) ikke hindrer Lov om svangerskapsavbrudd rettsgyldighet.

"Vi har forlenget akseptert at et menneske, de første måneder dets hjerte banker, tilkommer lavere rettsbeskyttelse enn en blåveis bakom søppelkassen." "Politiet har vanligvis intet problem med å sette navn på en handling som medfører at et annet menneskes hjerteaktivitet opphører. Med politiet har det imidlertid alltid vært slik fatt at de gjør som deres eiere bestemmer."

"Loven forteller besvangrede kvinner svart på hvitt at det de går med i maven er kassabelt. Knudsen tar seg oppriktig nær av dette." "Sett fra Balsfjord er det norske demokrati en tredelt ordning. En tredjedel av velgerne kastes før de blir født. En annen tredjedel avstår fra å delta ved politiske valg. Den siste tredjedelen stemmer på partier som fastholder denne tredeling. Det er såre intelligent å gi mennesker inntrykk av at de kan velge, enten de er svangre eller stemmeberettigede. Slik sikrer man seg mot at de etterpå kommer og klager."

"Vi tolererer ... opprørere her i vårt samfunn... Vi aksepterer bare ikke at de foretar seg noe som virker opprørende. Således er det norske folk forlenget blitt enige om at Børre Knudsen må være en rabl-ende gal fanatiker. Absolutt alle er enige om det. Alle, bortsett fra de menneskene som har møtt ham og som kjenner ham.

I en viss forstand er vi nødt til å mene at han er sinnsforvirret, om ikke vår nasjonale selvfølelse skal rakne fullstendig." "Heller ikke

kirken kan stå frem og si at Knudsen er tilregnelig... Med alle oss andre er det nå engang sli at vi nødigg vil vedkjenne oss å ha myndigheter som tillater organisert avlivning av barn, redaktører som lyver, og prester beslektet med de troende som korsfestet Jesus." "Det kunne ikke vært mer ubeleilig," sier arbeidsgiveren, og lar kvinnen velge selv." (Geelmuyden, N. Chr.; Kjempers ødeland; C. Huitfeldt 1993, s.112ff.) "Det første AAN-kontoret ble åpnet 12. juni 1978 i Oslo, noen få dager før Stortinget vetok å innføre selvbestemt abort." "Vi som startet rådgivningskontoret, oppdaget snart at mange følte seg tvunget til å ta abort. De hadde ikke noe alternativ, ikke noe sted å bo og ikke en økonomi som kunne bære de økte utgiftene ved å etablere seg som enslige mødre. Mange hadde også møtt helsearbeidere som nærmest så det som en selvfølge at de skulle ta abort." "Det er grovt urettferdig at en kvinne som ikke har vært i fast arbeid på minst seks måneder, får en nedkomststøtte på 32.138 kroner, mens en høyt lønnet gravid kan få mer enn det tidobbelte." "Spørsmålet om reservasjonsrett ved henvisning til provosert abort har pirket bort i et følsomt "ikke-tema". Siden selvbestemt abort ble innført av Stortinget i 1978, har rundt en halv million fostre blitt fjernet i Norge. Det mangler en halv million mennesker mellom null og 35 år. Og en god del kvinner bærer på en sorg over barnet de ikke fikk føde. Denne sorgen - post abort-syndromet - forsøkes tiet i hjel. Psykiateren Anne Nordahl Broen disputerte på en avhandling om post abort-syndrom. Tidsskrift for Den norske legeforening avviste en artikkel der hun summerte opp funnene sine, angivelig fordi den ikke holdt vitenskapelig mål. Resultatene var publisert i internasjonale tidsskrifter og hun hadde disputert på dem. Må den ene dø? Jeg tror at mange med makt og innflytelse i samfunnet er livredde for en debatt om følgene av provosert abort. Når noen leger ber om å få slippe å henge på inngrepet, tvinger det moralske alvoret seg likevel frem i lyset. En kvinnelig fastlege uttrykte det slik: "Når jeg har to pasienter, mor og foster, kan jeg ikke henviser en av dem til å dø." (Torleiv Ole Rognum, Dagens Medisin 05.12.13.)

Der forlyder pr januar 2014 foreligge til høring departementalt forslag om at leger som ønsker betakke seg for ("reservere seg" mot) å henvise medmennesker til avlivning på sykehus, istedet skal henvise til en som henviser til en som ...; med kollegiale følger. Flere ledd i byråkratiet av skrivebordsmordere medfører ingen "reservasjonsrett". Hva får deg forøvrig til å tro at en lege som i møte med den svakeste, mest utsatte pasient dropper både Gud skaperens bud ("Du skal ikke slå ihjel") og Hippokrates ("I will give no deadly drug to any, though it be asked of me, nor will I counsel such, and especially I will not aid a woman to procure abortion"), skulle engasjere seg rasjonelt for ditt liv? (Hippokrates ord om "sacred secrets" vs. nettverks-computere er óg et tema.)

"Den som utøser menneskets blød, ved mennesket skal hans blod utøses; for i Guds billede skapte han mennesket." (Gud skaperen, 1.Mos. 9,6.) Se videre D.J. Høgetveit, UTØYA VERSUS UTBURDEN (s.2-3), kommentar-avisa.no

51. Titlestad (ref. 1) s.150.

52. Steinsvik, ref. 20. "I protestantiske land er man saa impregneret med utviklingsideen, at man uvilkårlig synes at tro, at alt i denne verden utvikler sig fremover til det bedre, endog den romersk katolske kirke. -

Jeg har i al enkelthet prøvet at paavise av hvad art "utviklingen" der har været. Den romerske kirke har "utviklet" sig frem til at bli

en jesuittisk kirke". (Kap. Litt Pavehistorie, s.317.)

Ole Hallesby. "Det var i oktober 1932 dr. Hallesby gikk til angrep på jurister som hadde gjort seg skyldig i en rettsbehandling som Hallesby og mange med ham fant unfair og grunnlovsstridig." "Bakgrunnen for Hallesbys kritikk av rettens hånhevende var den langvarige og følelsesbelastede Steinsviksaken. Den hadde mange faser og førte både til meddomsrett og til lagrett. Fru Martha Steinsvik (1877-1950) stevnet den katolske prest C.Riesterer for injurieretten, fordi han offentlig hadde kalt Martha Steinsviks saklig begrunnede fremstilling av jesuittismens morallære for "forfalskning og løgn". Hun drev en "grisete trafikk" og "var en løgnfabrikant i helvetes tjeneste". Retten ble administrert av en byfogd som ikke tok hensyn til det sakkyndige vitne professor Chr. Ihlens utsagn om at fru Steinsviks sitater fra jesuittiske morallærere var korrekte. Den katolske presten ble tross alt frifunnet for den voldsomme æreskrenkelse han hadde gjort seg skyldig i. Som for å gjøre hele rettsbehandlingen fullstendig grotesk, illegges fru Steinsvik, den injurierte, sakens omkostninger. Ikke bare 500 kroner til staten, men også 500 kroner til pater Riesterer, måtte hun betale. "En slik dom måtte jo virke opprørende på fru Steinsvik. Og hun stemplet den offentlig som partisk, ulovlig og grunnlovsstridig" (Ole Hallesby, Aftenposten 3. oktober 1932). Fru Steinsviks angrep på byfogden kom i annet opplag av hennes kampskrift St. Peters Himmelnøkler, syv år etter hennes opprinnelige avisartikler om jesuittismens morallære. I 1932 var det den offentlige påtalemyndighet som innstevnet fru Steinsvik for lagmannsretten. Resultatet ble at hun ble frikjent i alle de fire punkter som anklagen gjaldt. Men lagretten mortifiserte hennes uttalelse om at byfogden hadde gjort seg uverdigg til å bækle sitt embete.

For den juridisk interesserte professor Hallesby, ble hele Steinsvik-saken et prinsippsspørsmål om hvørvidt norsk rettsvesen fremdeles skulle rette seg etter landets gjeldende lover eller om dommere og innkalte sakkyndige kunne tillate seg å handle etter subjektivt skjønn... Etter Hallesbys oppfatning gjaldt kampen Kongeriket Norges Grundlov §2 (jesuittparagrafen), og §100 om Trykkefrihet og Frimodige Ytringer, samt eventuell anvendelse av straffelovens paragrafer 249 og 250.

Fra et rettshistorisk synspunkt har debatten av 1932 mellom Hallesby og juristene interesse fordi den for første gang viser at en ny og kulturliberal innstilling overfor Grunnloven gjør seg gjeldende i norsk lovtenkning og rettsavgjørelse." (Norborg, Sverre; Vekkeren fra Aremark - Ole Hallesbys livssaga; Luther 1979, 2.oppl. s.152-3.)

53. I 1030 var kong Knudsromaanistiske hirdbisp, Sigurd, "med i hæren og tala jamnt for mannskapet og eggja dei mykje til å setje imot kong Olav." (Sturluson,S.; Snorres kongesoger del 2, Soga om Olav den heilage; kap.217; Samlaget 4.utg., 3.oppl. 1997, s.99.)

54. "Alt i alt må vi konstatere at rike gravfunn, mange reiste steiner og keltiske kors, vage minner fra Selja og Kinn og en strøm av mennesker med kristne impulser på vei frem og tilbake mellom Irland, Man og Norge må ha betydd meget for kristningen av iallfall Vestlandet. Antakelig fikk denne landsdelen alt på 800-tallet sine første klare kristendomsimpulser nettopp herfra. ...

... innlysende at Østlandethar vært gjenstand for en betydelig kristendomsinnflytelse sørfra. Men argumentene strekker ikke til for å hevde at kristningen av Norge skyldes denne kirkelige påvirkning fra kontinentet. ... En sitter uvegerlig igjen med det inntrykk at misjonærbesøkene sørfra var altfor sporadiske og kortvarige til å få betydning for hele landet." Skriver Fridtjof Birkeli (Tolv vintre hadde

kristendommen vært i Norge; Verbum 1995, s.41.44). Birkeli trekker siden "inn i våre drøftelser det tidspunkt da Norge begynte å få en smule utenrikspolitikk." "Det er ikke vanlig å blande Harald Hårfagre opp i Norges tidligste kristendomshistorie. Men der hører han nok delvis hjemme." "... utenriksforbindelsen som oppstod mellom den norske konge og kong Athelstan (Adalstein på norrønt mål) i Sør-England." "Hermed begynte en forbindelse mellom England og Norge som skulle få mange og forskjellige konsekvenser i flere slektledd... Ja det skulle vise seg at av alle de nordiske land fikk Norge den lengste kirkelige og kulturelle forbindelse med England." (S.57-9.)

Mer Albion eller Britannia: Etter gjennomgang av en del, man vil si legendarisk, materiale, skriver George Howard-Wright "Vi trenger en forklaring på de tidligere martyrs galliske kirker og menigheter i det annet århundre, og på den forbausende tidlige utbredelse av kristendommen i Spanien og på de britiske øer likesåvel som i selve Italia. Ingen annen forklaring frembyr sig enn den vi her har utredet, prentet av mange hender og næsten utvasket av tiden, og dog sammenhengende og uten en eneste selvmotsigelse." "... alle disse tradisjoner stemmer overens, de motsier ikke hverandre på noget punkt. Vi blir etter dem nødt til enten å anta at der så tidlig som 8de og 9de århundre er utbrutt en epidemi av opdiktning om samme emne langs hele den gamle handelsvei fra Palestina til Glastonbury, eller at der under alle disse lokale tradisjoner ligger en grunnvoll av historiske kjensgjerninger, som forklarer deres tilstedeværelse nettop der hvor vi finner dem, og deres innbyrdes overensstemmelse."

Han avslutter: "Ovenstående kan i korthet sammenfattes i de seks følgende satser: 1. Den første kristne menighet i Vesten blev grunnlagt i Avalon (nu Glastonbury) omkring år 38, av flyktingemisjonærer fra Palestina under ledelse av Josef fra Arimatea, og denne kristne kirke blev gjort til nasjonalkirke, den første statskirke i verden, under kong Leever Mawr, d.e. på latin Lucius, omkring midten av det annet århundre. 2. Fraregnet den forsamling av jødekristne der holdt til i Aquilas og Pricillas hus i Rom (Rom. 1(6),5) blev den første kristne menighet i Rom grunnlagt av omvendte briter av Josefs menighet i Glastonbury, nemlig fire medlemmer av det siluriske kongehus, som kom med kong Caradoc til Rom i år 52. Denne begynnende menighet hadde sitt midtpunkt i Caradocs bolig det såkalte "Britiske palass", også kalt "Titulus" eller "Pastor" i Rom og den var dannet flere år før Paulus besøkte byen. Dette britiske palass lå på den tomt hvor nu den anerkjente eldste kirke i Rom, Sta. Pudentiana ligger. Paulus omvendte Bran, Caradocs far, hans svigersønn Pudens og dennes fire barn, og styrket og ordnet den nyskapte menighet. Det britiske palass var således den romerske menighets vugge. 3. Denne menighets første hyrde var Hermas (Rom.16,14) og den første biskop i Rom var en britisk kongesønn, Linus, Caradocs sønn og Josefs disippel før han kom til Rom. 4. Kristendommens innførelse som statsreligion i det romerske rike var kun en utvidelse av det system som allerede halvannet hundre år før var innført i keiser Konstantins fødeland Britannien, av kong Lucius. 5. Størsteparten av England blev kristnet, ikke av misjonærer fra Rom med Augustin i spissen, som det almindelig antas, men av den britiske kirkes utsendinger, idet den italienske misjonsvirksomhet bare strakte sig over et begrenset område. Av alt dette fremgår det klart og uimotsigelig at Romerkirken så langt fra å være moderkirke for kirken på de Britiske øer tvertimot må sies å være dennes datter, idet den blev grunnlagt av briter i Caradocs Britiske palass." (Glastonbury and Rome; Marshal Brothers; norsk utdrag; Er romerkirken vår kirkes mor?, Eget forlag, Oslo 1925, Asker 1934; s.21-24.)

Til enkelte punkter i Howard-Wrights fremstilling skal bemerkes: Noen skriver Konstantin født i Møsia (Serbia); Welle (ref. 33 s.59) skriver at Konstantius på "et av sine krigstog" møtte den kristne Helena i Møsia og at "hun fulgte med Konstantius og fødte sønnen Konstantin". Cooper (ref. 20 p.78): Britiske King Coel's "daughter, Helen, was married to Constantius, a Roman Senator, who was sent to Britain as legate. He became king on Coel's death. He in turn was succeeded by his son Constantine (I), who ruled Britain from ca. AD 312-337. He went on to become the famous emperor of Rome who legalised the Christian religion." Constantius forøvrig død i York (Gascoigne (ref. 32 s.182).

Linus: "Etter oldkirkens temmelig enstemmige utsagn har han vært den første offisielle leder (biskop) for menigheten i Rom, et hverv han hadde i omlag 12 år. 2.Tim.4,21." (Ill.bib.leks.)

Noen skriver Bran var den første kristne i kong Caradocs familie; Howard-Wright, under henvisning til W. Morgan (St. Paul in Britain), at fire, også Linus, var "omvendt til kristendommen før de forlot Wales" (s.9).

Vedr. Evangeliets komme til England, nevnes lfere årstall omkring midtveis i første århundre; Gildas skriver på femhundertallet "at the latter part, as we know, of the reign of Tiberius Caesar"; d.v.s. innen 16. mars 37 e.Kr.; se Gascoigne (ref. 32) s.164ff; Date of Josep's Arrival.

55. Første bind av Tormod Torfæus' 4000 sider Historia rerum Norvegi-carum (1711) i norsk oversettelse utkom i 2008 (Eide forlag); pro-sjektet påbegynt 2001. Titlestad nevner Torfæus "enorme stoffbeher-skelse, som kostet minst 30 intense år av hans liv. Det kan knapt være relevant sagamateriale som ikke er trukket inn i verket hans". Det kan "sies at Torfæus stort sett er pinlig nøyaktig i forhold til ori-ginalkildene som han gjennomgående gir referanser til"; "Det viktig-ste var at han skapte et kontrollerbart fundament for å finne en kro-nologisk tråd i vår gamle historie". "På sett og vis greide han å skape orden av kaos." (Ref. 1 s.186.187.184.183.)

"... fremdeles kan ikke det offisielle Norge bidra til at verket blir sluttfinansiert. Vi sliter fremdeles, enda verket er ferdigstilt høs-ten 2013 med sju bind." (S.181.) Norge på normalen.

56. Titlestad (ref. 1) s.151-2. Om Torfæus finnes "drøy" i pave-karak-teristikken, kan man lese Steinsvik (ref. 20) hvor hun følger "Litt pavehistorie" frem til egen tid, Pius XI og Benito Mussolini. CALLAWAY, T.W.; ROMANISM VS. AMERICANISM; Index Printing Company, Atlanta 1923, har et kapittel om Character of Popes; anmerkninger til 38 paver fra Bonifacius III (606), til Hildebrand alias Gregor VII (1073).

57. Ibid. s.152.

58. Ibid. s.150.

59. Ibid. s.152.

60. Ibid. s.156. Omkring 470 år etter kong Haralds død, tok erkebis-kop Olav Engelbriktson, 1. april 1537, "arkiv og verdisaker med seg fra domkirken og andre kirker, og seilte fra landet - men tok seg likevel tid til å plyndre Austråt riktig grundig." "Mange historikere har sagt at Olav Engelbriktson var vinglet og ubestemt. Det var han neppe. Når det kunne se slik ut, kom det heller av at han stadig spil-te dobbelt spill og ikke vek tilbake for løgn og falsk ed. Andre har fremstillet ham som den store forkjemper for Norges nasjonale selv-stendighet. Det svarer heller ikke til virkeligheten. Han hadde en

linje: han ville redde den katolske kirke i Norge... for Norge ble hans eventyrpolitikk katastrofal. Han var en kirkens mann, og som kirkemann førte han sin strid. Politikken hans var nok nasjonal, men den var først og fremst katolsk, og det ble landets ulykke... det hadde ikke behøvd å gå så galt som det gikk ved Norges-artikkelen... Olav Engelbriktson har et hovedansvar for at Norge formeit ble slettet av nasjonenes tall." (Wisløff, C.Fr.; Norsk kirkehistorie, I, Lutherstiftelsen 1966, s.402-4.)

477 år til, og Dagen trykker 30. jan. 2014 at rom-konvertitt Egil Mogstad, tidligere diakonviet i den gamle kirken på Stiklestad, 26. jan. er presteviet, "den første katolske prestevielsen i Nidarosdomen siden før reformasjonen i 1537."

61. I 1814 gjaldt det evt. manglende tronarving: "Regenten hadde foreslått også kvinnelig arvefølge for å undgå valg lengst mulig, men både konstitusjonskomitéen og Riksforsamlingen holdt enstemmig på utelukkende mannlig arvefølge." (Steen(ref. 30)s.37.)

Norge er primært Kongerige, ikke monarki; (at regjeringsformen er innskrenket ene-fyrstelig, er noe annet.)

"Offentlige myndigheter skal legge forholdene til rette for likestilling mellom kjønnene på alle samfunnsområder." "For så vidt gjelder familieliv og rent personlige forhold, skal loven ikke håndheves av ..." (Lov om likestilling, 1978, §1&2.) "... på alle samfunnsområder."

Se D.J. Høgetveit; SAMBANDITTER, (s.13-15); kommentar-avisa.no

"-En del av den økonomiske veksten vi kan skilte med i Norge kom etter at rundt 600.000 kvinner gikk ut i lønnet arbeid på 70-tallet. De gjorde ofte oppgaver de hadde gjort før, som å lage mat eller ta vare på barn og eldre, men nå kom det med i regnskapet. Dersom vi kan gjøre det mer effektivt i lønnet arbeid, vil samfunnet vinne på det. Men når en mor er hjemme med fire barn, produserer hun mer enn en barnehageansatt som passer på 3,5 barn i snitt, sier" samfunnsøkonom Charlotte Koren, Dagen 17.02.14. Så langt det kortsiktige pengeregnskapet; (det greske øko-nomi-begrepet er fyldigere).

"I Norge fikk vi etter hvert 1 års svangerskapspermisjon. Mor trengte det for å komme seg etter svangerskap og fødsel. Det var nødvendig for å kunne følge ammerådene". "... (2011) skrev Lysbakken i en bok at man må vurdere ammingen opp mot likestillingsgevinsten. Da slapp "katta ut av sekken". Nå skal "det ikke lenger hete svangeskapspermisjon men foreldrepermisjon." (Brit Høgetveit; Lys (nr. 1) Morsdag 2014, s.9.)

Norsk snittalder for førstegangsfødsel er pr 2012 30,4 år (Radio Norge 04.02.14). "Kvinner må føde barn tidligere om de demografiske vinter skal snu og Europa redde fra undergang i vårt århundre. Den sosiologiske jernloven er denne, sier forskningen: Forsinkes første fødsel til etter 24 år, reduseres sjansen for å nå sitt eget idealbarnetall med åtti prosent. Da vinner man ikke. Da taper man i stedet. Forskerne slår fast ut fra sitt enorme materiale at det går ikke an å snu Europa, uten at en senker alderen for avsluttede studier ved universitetene - eller gjør den mer hjemmebasert." (F.J. Sæle; idag.no 14.01.14,) Eller at kvinner i mindre grad befinner seg ved universitetene. (Men vi skal jo være et "kunnskaps-samfunn"? Vi blir et norsk ikke-samfunn med dagens retning. Forøvrig vil bare det å utsette fødsler fra 24 til 30,4 år, gi mer enn 1/5 generasjon tap pr generasjon samt en eldre befolkning.) "Det var noe fundamentalt nytt at en hel folkegruppe, som den europeiske viste tegn til å forvitte som et resultat av enkeltmenneskenes egne valg med hensyn på barnefødsler." (Høgetveit op.cit. s.11.)

De som overlever den norske barnedødeligheten (note 50), skal i barne-

hage: "Boka "Hva skal vi med barn" av Simen Tveitereid (2008) har tatt opp dette. Han går i mot barnehage for barn under 3 år. Han ville ikke sende 2-åringen sin i barnehage. Før barn fyller 3 år, har de fleste lite språk. De kan ikke fortelle hvordan de har det, og har heller ikke tidsbegrep, slik at de skjønner ikke at mamma og pappa kommer igjen om en stund. De tror de er borte, og det gir en tapsopplevelse. Han refererer til forskning som viser at 1-åringer i barnehager har høye nivåer av stresshormonet cortisol." (Høgetveit op.cit.) "Mitt folks kvinner driver I ut av de hjem som var deres lyst; fra deres små barn tar I for alltid bort den pryð jeg har gitt dem." (Mik.2,9.)

Og barna blir eldre. "... 14. juni vedtok Stortinget å innføre kjønnsnøytral verneplikt som det eneste land i verden i moderne tid." ("Når en leser dokumenter utgitt av Forsvaret eller Forsvarsdepartementet, snakkes det utelukkende om førstegangstjenesten; Vernepliktslovens bokstav er ikke nevnt. Forsvarets rett senere nevnes ikke.") "Den militære diskusjonen om hvilke funksjoner kvinner i Forsvaret skal dekke, har vært fraværende i Norge. B.a. i de "store" militærmakter, USA, Israel og England, er kvinner i de "stridende våpen, infanteri, artilleri og kavaleri" ikke plassert, ei heller jager- og helikopterflygere over fiendtlig territorium." (Oblt(R) L.A. Thorveit, Fædrelandsvennen 06.07.13.) Men i Norge gjelder "kjønnsnøytral verneplikt." Likestilling først; kvinner og barn ...; tja.

"Indeed, men are absolutely indispensable right now, invisible as it is to most feminists, who seem blind to the infrastructure that makes their work lives possible. It is overwhelmingly men who do the dirty, dangerous work of building roads, pouring concrete, laying bricks, tarring roofs, hanging electric wires, excavating natural gas and sewage lines, cutting and clearing trees and bulldozing the landscape. It is men who heft and weld the gigant steel beams that frame our office buildings, and it is men who do the hair-raising work of inseting and sealing the finely tempered plate-glass windows of skyscrapers 50 stories.

Every day along the Delaware River in Philadelphia, one can watch the passage of vast oil tankers and towering cargo ships arriving from all over the world. These stately colossi are loaded, steered and off-loaded by men. The modern economy, with its vast production and distribution network, is a male epic, in which women have found a productive role - but women were not its author."

"History teaches us about the cyclic rise and fall of civilizations, which, as they become more complex and interconnected, also become more vulnerable to collapse. The earth is littered with the ruins of empires that believed they were eternal.

After the next inevitable apocalypse, men will be desperately needed again! Oh, sure, there will be the odd gun-toting Amazonian survivalist gal who can rustle game out of the bush and feed the flock, but most women and children will be expecting men to scrounge for food and water and defend the home turf." (Camille Paglia; 2013: The Year Men Became Obsolete? As men lose ground in school and the workforce, here's what feminists get wrong about the stronger sex; Time 30.12.13.)

"I det nye lovverket ... ønsker jeg dere vil huske kvinnene, og bli mer sjenerøse mot dem enn deres forfedre," skrev Abigail Adams til sin mann da han satt i den kontinentale kongressen. Og Adams svarte ... "Stol på det, vi vet bedre enn å oppheve våre patriarkalske systemer." (Knut Mykland, Cappelens Verdenshistorie.)

"Og Gud skapte mennesket i sitt billede, i Guds billede skapte han ham; til mann og kvinne skapte han dem." (1.Mos.1,27.)

62. "Stortinget har laga eit snedig spesialkompromiss ved å respektere folkemeininga og innføre direktiva frå Brussel fortløpande. Det er ei form for sjølvråderett som internasjonal statsvitskap morar seg over." (Berg (ref. 9) s.186.)

63. Kan suppleres med D.J. Høgetveit; Det Nye Testamentes grunntekst; kommentar-avisa.no

64. "Loven må speile vår egen tid og virkelighet, ellers mister den sin relevans - og sin verdi." (H.M.K. (op,cit.) i.f.m. § 112.)

65. Bloom (ref. 10); The German Connection; p.141-7.

66. Muhammedaneren antar han er del av "den nobleste nasjon som noengang er blitt oppreist for menneskeheten" (Koranen sure 3,110 (eg. ovs. fra The Koran; transl. by N.J. Dawood; Penguin 1956)), at "Den hellige ånd har bragt Koranen ned fra deres Herre" (16,102), hvilket innebærer tro at hvis Allah "opphever noget vers ... innfører Vi et bedre eller lignende" (2,106), hva innebærer at "fredelige" Mekka-tekster "Der skal ikke være tvang i Religion" (2,256) er opphevet ved senere Medina-tekster, som "sverdets vers" "... drep avgudsdyrkerne hvor dere finner dem" (9,5). (Ref. tidl.prof. i muhammedansk historie ved Al-Azhar univ. Kairo, Gabriel,M.; Islam og jødene; Prokla-Media 2003, kap. 7-8.) (Se hertil sitat A.H. Ali, note 10, s.27.)

Muhammedanerens bok hevder forøvrig at "Vår Gud og deres Gud er én." (29,46); "deres" er "Bokens folk". Koranen skriver "De hvem sier: "Nådens Herre har avlet en sønn", taler en uhyrlig løgn ... At de skulle tilskrive den Nådefulle en sønn, når det ikke passer (seg) Ham å avle en!" (19,88), og "Messias, Marias sønn var intet mer enn en apostel" (5,75). "Bokens folk! Hvorfor forneker dere Allahs åpenbareelser når dere vet at de er sanne?" (3,70).

Svar: "Hvem er løgneren uten den som nekter at Jesus er Kristus? ... Hver den som nekter Sønnen, har heller ikke Faderen... Den som har Sønnen, han har livet; den som ikke har Guds sønn, han har ikke livet." "Og det er ikke frelse i nogen annen; for det er heller ikke noget annet navn under himmelen, gitt blandt mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst." (Boken, Bibelen, 1.Joh.2,22-23;5,12;Ap.gj.4,12.) Herren "vår Gud, vårt Noregs Gud", gav verden Bibelen, men muhammedaneren styres av Koranen, romanisten av Tradisjonen.

67. Skriver Ytringsfrihetskommisjonen (NOU 1999:27): "De tre hovedbegrunnelsene for ytringsfrihet - sannhetsprinsippet, demokratiprinsippet og autonomiprinsippet ... De tre grunnene henger sammen og har sine røtter i opplysningstiden, knyttet til den vitenskapelige rasjonalitet..."

I sannhetsprinsippet ligger en vitenskapelig tenkemåte med dens postulat om at sannheten nås" (sådan relativiseres sannheten; man får et relativt prinsipp; "Hva er sannhet?") "gjennom en prosess som er verdslig, kulturuavhengig og dialektisk. Det siste innebærer at sannheten nås gjennom menigutveksling der framsatte påstander korrigeres i konfrontasjon med andre meninger..."

I forslaget til ny Gr. § 100, 2. ledd henvises det direkte til disse tre grunnene, som også kan omtales som tre prosesser."

Inngrepet mot den frimodige Ytring "kan være en forutsetning for at en eller flere av prosessene kan pågå etter sin hensikt"; altså for at relativisering og fordreining av Sannheten kan pågå uskadet.

Og noen forutsettes gjøre gjeldende vedtak om hva som for tiden er gjeldende sannhet: "Tanken er at når både hensynene som begrunner inngrepet og den virkning inngrepet vil ha for sannhetssøking, demokrati og individets frie meningsdannelse er kjent, vil den felles for-

nuft (som ikke er det samme som "almennviljen") og respekten for det bedre argument, vise om inngrepet lar seg forsvare eller ikke. Noen annen metode for riktige eller gode avgjørelser finnes i det lange løp neppe." En kunne komme i hu en passus av Hallvard Rieber-Mohn: "Vår eneste realistiske politiske sjanse er trolig den kollektivt kontrollerte fornuft, kort sagt demokratiet." (Ref. 18 s.96.) Der finnes mer interessante problemstillinger, men er det f.eks. fremdeles "innenfor" å tale sant om en vederstyggelig, skjendig, mot naturen, villfarende perversitet som homoseksuell handling? (3.Mos.18, 22; Rom.1,27 (N030); "perversjon ... unaturlighet, særl. sykkelig unormalt kjønnsliv (f.eks. homoseksualitet...)." Fremmedordboken er kanskje siden revidert? Bør den gamle på bokbålet fordi den følger naturen og ikke en marxistisk/evolusjonistisk/ateistisk eller sata-nisk ideologi (se D.J. Høgetveit; DARWIN, MARX & STALIN, kommentar-avisa.no)? Registrer forøvrig hvordan aktivister, journalister, politikere og andre, fremstiller tó saker som én sak, derved at homoseksuelle, anstendige som uanstendige, fremstilles som en i sammenhengen ensartet gruppe, "de homofile", hvorefter den som har innsigelser mot homoseksuell adferd klandres for sin motstand, evt. "hat", mot "de homofile" generelt som innehavere av homoseksualitet, enskjønt kritikken aldri rettet seg mot slik innehaver i og for seg enn si mot anstendige homoseksuelle.

68. 0,4 mikroTesla utgjør 400 nanoTesla. "I felt over 200 nT er det relativt mange undersøkelser som påviser økt krefthyppighet. Dette nivået er også kriteriet for å betegne en dataskjerm som lavtstrålende. De strengeste sikkerhetskravene antyder 14 nT som nedre grense for skadevirkninger (Smith, 1982) Tyske byggebiologer bruker 20nT som faregrense (Maes, 1990)" (sykavhuset.no/magnetiskefelt.htm, 06.01.06. Her skrives og at "Elektriske biler gir meget høy belastning".) Og noen kjører bil med vekselstrøm-induksjonsmotor ...
69. Strålingsproblemkomplekset er betydelig mer omfattende enn "bare" magnetfelt; se FELO.NO
70. Setesdølen 10.01.14.
71. Herunder over "populasjon" av andre rovdyr.
- 72 Sars (ref. 19) s.190.
73. Studiebibelen; Studiebibelen A/S 1988; gr.-no. leks. nr. 3037.
74. Salm.konv.leks. "Dei framande adelsmennene lika ikkje den norske odalslova som gav ervingane til ein gard rett til å løyse han inn frå ein framand kjøpar og såleis gjorde eigedomsretten hans utrygg. Etter lova kunne ein utlending aldri sjølv få odalsrett til jord.Dei innflutte adelsmennene freista koma utanom denne vansken på den måten at dei fekk seljaren for gode ord og pengar til å gje avkall på innløysingsretten for seg sjølv og ervingane sine. Men slikt eit avkall kunne ikkje stå seg imot lova, og odalstanken var så levande hos dei norske bøndene så han vart eit mektig vern for eigedomsretten deira... Eit adelsmøte i 1548, danskfødd mest kvar mann på det, søkte kongen om at det måtte bli gjort slike brigde i odalslova at det kunne bli lettare å kjøpe opp gardar. Men det sa kongen nei til, og han freista jamvel setta grenser for jordekjøp i Noreg av lénsmennene og futane deira." (Koht,H., Skard,S.; Fridom og lov i norsk historie og litteratur; Aschehoug 1948, s.54-5.)
- "Det var, som sagt, uundgåelig, - det måtte have kunnet forutsees, at der, efterat Norge var kommet helt under dansk styrelse, og efterat Norges administration og retspleie for en så væsentlig del var gået

over i danske mænds hånd, vilde det begynde et arbejde på at få denne modsætning mellem dansk og norsk samfundsorden udjævnet. Danske mænd kunde ikke undgå at støde an mod forhold, der var så rent forskjelligt fra deres hjemlands. Det måtte falde dem brysomt at lære at forstå dette norske, besynderlig hvad dennem var imod, efter Axel Gyldenstjernes udtryk. Bondefriheden var dem iveien på alle kanter, når de søgte at gjøre sig sine stillinger i Norge så nyttige og bekvemme som muligt, og endog hvor deres interesser ikke ligefrem stillede dem på krigsfod med den norske bondensodelsret og personlige frihed, måtte det dog ligge nær for dem at søge overført pånorske forhold sedvaner og forestillinger, der var lånte fra den danske landboforfatning, som fra en datids adelsmands synspunkt måtte synes langt fuldkommere og mere civiliseret end den norske.

Det mangler òa heller ikke på vidnesbyrd om, hvorledes der ad forskjellige veie har været arbeidet på at undergrave selve grundvolden, hvorpå den norske samfundsorden hvilede, og få landboforholdene i Norge omdannet efter dansk mønster." (Sars (ref. 19) s.192-3.)

75. Siv.agr.Jørgen Høgetveit, Bondevennen 45/1999.

76. Johan I. Holm, Dagen 04.07.05.

77. Einarsdóttir,Ó.; Om samtidssagens kildeverdi belyst ved Hákonar saga Hákonarsonar; Alvísmál 5/1995, s.64-5; Titlestad (ref. 1) s.175. Blir det vanskelig, kan man ty til "kildekritikk": "Og vi må (...) opgi enhver illusjon om at Snorres mektige historiske epos har noen dypere likhet med det som faktisk skjedde i tiden mellom slaget I Hafrsfjord og slaget på Re." (Edvard Bull i Det norske folks liv og historie, 1931; Titlestad (ref. 1) s.82.) (Den som er kjent med moderne teologers kritikk på 1.Mosebok, vil kunne få assosiasjoner.) Men mere historieprofessor Bull; Arbeiderpartipolitikerens Edvard Bull var en engasjert mann: "Vi skal gjøre skolen verdslig, likesom sykepleien og begravelser og ekteskapet og fødselsregistreringen. Vi skal slåss uforsonlig med den bestående offisielle lutherdom som med andre fordummende sekter. Vi skal ha er pågående og hensynsløs kirkepolitikk, fordi vi mener at religion i og for seg er en privatsak." (Kommunisme og religion, 1923.) Programmet siden fulgt opp av sosialister av alle farger. (De røde er siden óg blitt "grønne"; som vannmelonene, grønn utenpå, rød inneni (se D.J. Høgetveit; Sambanditter (s.4); kommentar-avisa.no)

78. Bloom (ref. 10) p.25-7. Jfr. Anna Lind Foundation: "I ALFs sitt program for utdanning slo tankane frå Jacques Delors, president i EU-kommisjonen (1985-94) gjennom. Frå verdskomiteen i UNESCO, der han no var blitt president, vart det teikna eit konsept av ein skule der elevane skulle lære toleranse ved å ta omsyn til medelevane sine standpunkt på forskjellige område, til dømes religion og historie. Då kunne dei, sa Delors, frå eit multiperspektiv velja det dei likte best. Med andre ord: Ein intellektuell disiplin som skal byggje på objektivitet og kritisk tilnærming, til dømes historie, blir erstatta av eit fargerikt samansurium av motsetningar. Hurra!" (Berg (ref. 9) s.189.) Forøvrig er 10-årig EU-president, sosialisten Jacques Delors, oppgitt være "utdannet jesuitt". (Kristen informasjonstjeneste; Se opp for en katolsk europeisk union!)

79. Ref. note 29: Boehmer,H.; Les Jesuits; Armand Colin 1910, s.285; Paris (ref. 15) p.74.

80. Note 77, sitat E. Bull (Kom. og rel.); i Hareide (ref. 40) s.19.

81. Rettelse s.22: "Fidekommiser" (grl.§108) skal være "Fideikommissar".

a. BIBELEN, i Bibelselskapets "Revidert oversettelse av 1930" (; ikke fordi utgaven er fullkommen i valg av tekstgrunnlag og oversettelse, men den er den beste norske i salg (se D.J. Høgetveit; "I begynnelsen var Ordet" (s.1-54) og Det Nye Testamentes grunn-tekst; begge kommentar-avisa.no

b. GAUSSEN, LOUIS; GOD-BREATHED; The Divine Inspiration of the Bible(Théópneustie, Geneve 1840); The Trinity Foundation 2011(?). (Glem hva Gausсен skriver om hva Skriften skriver om "the beginning that is, before ages which it cannot or will not number" (p.233); Gausсен er på emnet skadet muligens av ungdomslesning av Chalmers (p.297).)

c. SHERMAN,R.EDWIN; BIBLE CODE BOMBSHELL; New Leaf Press 2005. ("Just as we should not worship angels (Revelation 19:10), so we should not get hung up with Bible codes." "It appears that the only real purpose of Bible codes is like that of the embedded strip in \$20 bills. The strip adds nothing except proof that the bill is the real thing." (p.183.166.)

"Her og idag for 100 aar sidan sette det norske folket seglet under den grunnlovi, som var ferdug dagen fyrr...

Me ser dei for oss idag her i salen: Her stod Georg Sverdrup, der sat Christie og nedyver benkarne sat dei 110 andre folkets sendemennar.

Dei spyr:

Den arv me gav dykk, - korleis hev Di vakta han, korleis hev Di brukt han?...

Dei trøystad allstøtt til førsynet og til den retferdige sak. Deira tru er inkje sviki. Gud hev halde si hand yver Noreg i 100 aar.

Gjøv anden fraa Eidsvollstinget alltid maa vera livande i det norske folket!

Me samlar oss i den gamle bøni:

Gud signe fedralandet!"

(Stortingspresident Jørgen Løvland, Eidsvoll, 17. mai 1914.)